

Vineri, 6 octombrie, Excelența Sa dl Bernard Boyer, ambasadorul Franței în România, îi va înmâna dlui Corneliu Coposu, președinte al PNȚCD, însemnele Ordinului "Legiunea de Onoare cu grad de ofițer" care i-au fost conferite de președintele Republicii

Franceze, Jacques Chirac.

Primirea celei mai înalte distincții franceze reprezintă în același timp o recunoaștere și o cinstitoare atât a meritelor personale ale domnului Coposu, cât și a activității partidului pe care îl conduce.

Seria a V-a
16 PAGINI - 250 LEI

Numărul 83 • Octombrie 1995

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

De la Dobrești, Ion Mihalache veghează asupra neamului românesc

Sâmbătă, 30 septembrie, la Dobrești, a avut loc ceremonia dezvelirii bustului închinat memoriei lui Ion Mihalache, unul dintre principalii fauritori ai celui mai popular partid al României întregite și al României însângerate de comunism, ucis în bolgiile cumplitei temnițe de la Râmnicu Sărat, în 1963.

Manifestarea a început cu o slujbă de pomenire la biserica din sat, oficiată de un sobor de zece preoți din satele învecinate, avându-l în frunte pe pr. Valentin Lupu, protopopul din Topoloveni. La sfârșitul liturghiei, părintele paroh Mihal Heroiu a ținut o cuvântare despre însemnătatea lucrării pe acest pământ a celui care a fost Ion Mihalache, pentru satul său, pentru neamul său. În continuare, dl preșe-

dinte al PNȚCD Corneliu Coposu, împreună cu o parte dintre cei prezenți - tineri țărâniști, săteni și alți vizitatori - a făcut o vizită la casa gospodarului Ion Mihalache. Cu acest prilej, dl Coposu a depănat amintiri despre vizitele pe care le-a făcut cu decenii în urmă la Dobrești în casa lui Ion Mihalache împreună cu celălalt mare martir al neamului - Iuliu Maniu. A urmat ceremonia dezvelirii monumentului, ridicat în curtea Căminului Cultural. Clădirea a fost ridicată cu mai bine de 60 de ani în urmă prin strădania aceluiași Ion Mihalache. Sfeștania a fost făcută de același sobor de preoți, după care cucernicia sa pr. Lupu i-a înștiințat pe cei prezenți de binecuvântarea dată de înălțătorul locului, PS Irineu, pentru această sfințire. Au rostit alocuțiuni

dl președinte Corneliu Coposu, dl prim vicepreședinte Ion Diaconescu, acad. Gabriel Tepelea, vicepreședinte la PNȚCD, dl senator Ticu Dumitrescu, președintele AFDPR, dl Dumitru Ionescu, președintele AFDPR cu sediul la Geneva, dl prof. univ. Radu Vasile, vicepreședintele Senatului elogiind memoria lui Ion Mihalache. În încheiere au luat cuvântul dl deputat Barbu Pițigoi și dl Romeo Nanu, președintele Organizației PNȚCD de Argeș, principalii organizatori, care le-au mulțumit tuturor celor adunați pentru participarea la ceremoniile organizate la Dobrești.

Au mai fost prezenți parlamentari, președinți de filiale, pri-

Foto Cicerone Mândru

mari țărâniști, tineri, membri ai organizației din Pitești, săteni din Dobrești și din comunele învecinate, membri și simpatizanți ai partidului, invitați, ziarști.

Manifestarea s-a terminat cu o masă de pomenire în sala Căminului cultural la care au participat toți cei prezenți.

Dan BĂNICĂ

Alocuțiunea rostită de domnul Corneliu Coposu

Dragi prieteni dobroșteni și musceleni,

(Am zis musceleni pentru că sunt susținătorul reînființării județului Muscel)

Ion Mihalache, care a fost erou al primului război mondial, decorat cu cea mai înaltă decorație românească, „Mihai Viteazul”, și care, ca voluntar, a participat la războiul pentru dezrobirea Basarabiei, în loc să fie îngropat cu 101 lovituri de tun, a fost aruncat într-o groapă comună la Râmnicu-Sărat. Aceasta a fost soarta tuturor aceluia care au luptat pentru democrație, împotriva celei mai mari catastrofe ce s-a abătut vreodată asupra lumii moderne - comunismul.

Ion Mihalache a fost toată viața lui condus de ideile creștine, de ideile democratice și mai presus de toate, de dragostea de neam. În slujba acestei dragoste, el și-a închinat nu numai lupta pe care a dus-o încă din 1912 și până în ultima clipă a vieții sale, dar și eforturile pentru ridicarea țărânului român, el fiind singurul ministru al agriculturii care a realizat anumite avantaje concrete pentru acest țărân. Ion Mihalache nu este al nostru, nici al dvs, el este al României întregi. Al Istoriei românești. Iar, odată cu el, și Dobrești, și Muscelul au intrat în istorie.

După aproape 49 de ani, am revăzut locurile pe care le cunoșteam. Am făcut zeci de plimbări atunci cu Mihalache în Dobrești și în toate împrejurimile. M-am emoționat văzând vechea casă în care am fost ospătat de atâtea ori, m-am emoționat revăzând vechile locuri pe care le îndrăgise Mihalache și pe care vroia să le ridice la nivelul unui sat modern.

În sfârșit, eu sper că obiectivul de căpetenie al lui Mihalache se va realiza. Am ascultat alături de dvs cântecele părinților care au sfințit monumentul și care s-au rugat de Dumnezeu să ne izbăvească de cei răi. Știm cine sunt cei răi. Să ne izbăvească Dumnezeu, iar pe dvs să vă țină în sănătate! La mulți ani!

Foto Cicerone Mândru

COMUNICAT

Cetățenii care au obținut hotărâri judecătorești definitive și, după epuizarea procedurilor legale naționale, nu au reușit să le execute, în cazul în care doresc să ceară sprijinul Consiliului Europei se pot prezenta pentru informații la sediile județene ale PNȚCD în perioada de 5-7 noiembrie a.c. În vederea realizării unei statistici cât mai exacte și pentru informarea corectă a raportorilor Consiliului Europei, care vor vizita România la mijlocul lunii noiembrie, cei interesați vor depune câte o copie a hotărârilor judecătorești, chiar dacă s-au mai adresat cu memorii PNȚCD-ului.

Sperăm ca pe această cale să contribuim la instaurarea legalității în România.

Prim vicepreședinte,
Ion DIACONESCU

Alegerile din județul Dâmbovița

Recent, a avut loc la Târgoviște, conferința județeană a organizației PNȚCD Dâmbovița. Au luat parte, din conducerea centrală, Ion Diaconescu, prim vicepreședinte, deputatul Răzvan Dobrescu și Ulm Spineanu, precum și Iulian Crețu, viceprimar al Capitalei. În urma alegerilor s-a constituit comitetul de conducere format dintr-un număr de 42 de membrii. A fost ales, de asemenea, biroul județean alcătuit

astfel: președinte - ing. Popescu Gh. Irineu, secretar general județean - Nelu Mihălcioiu - Brănești, prim vicepreședinte - ing. Băte Teodor (primarul municipiului Târgoviște), vicepreședinti: Ion T. Comărnescu, Constantin Pătrașcu; membrii: Dorin Dârstaru, medic veterinar, ing. Gabriel Păun, tehnician veterinar Marin Nicolae, medic Nicolae Carlan, subing. Ion Bălașa și av. Livia Mocanu.

Conferința Județeană
a PNȚCD Hunedoara

La data de 24 septembrie 1995, în orașul Dava, județul Hunedoara, a avut loc conferința județeană a PNȚCD care a ales în funcția de președinte pe dl. Bucur Mihail.

În timpul conferinței, senatorul Vladislav Tiberiu și-a prezentat demisia din PNȚCD, iar la 26 septembrie 1995 Comitetul județean a luat act de această demisie.

Președinte,
M. BUCUR

Organizația Muncitorească Centrală

anunță programarea următoarelor conferințe:

- ▼ 5 octombrie 1995 dl. ec. MIRCEA CIUMARA - membru supleant al BCCC al PNȚCD, deputat, va conferința pe tema: „CONSECINȚELE SOCIALE ȘI ECONOMICE ALE CUPOANELOR DE PRIVATIZARE“
- ▼ 12 octombrie 1995 dl. prof. MIRCEA MIHĂLESCU va conferința pe tema: „PROTECȚIA DOCTRINEI CREȘTIN DEMOCRATE ASIGURATĂ OAMENILOR DE MUNCA ÎMPOTRIVA INECHITĂȚII ECONOMICE CREATA DE MAFOTISMUL ILIESCIAN“
- ▼ 19 octombrie 1995 dl. VLAD ROȘCA - secretar general adj. al PNȚCD, secretar general al Organizației Muncitorești, va conferința pe tema: „PROBLEME DE ORGANIZARE A FORȚELOR ARMATE“
- ▼ 26 octombrie 1995 dl. MIRCEA CIOBANU - scriitor

În atenția tuturor membrilor
și simpatizanților PNȚCD !

Au apărut, sub egida Departamentelor de Studii, lucrările: „ION MIHALACHE ÎN FAȚĂ ISTORIEI“ (date esențiale asupra vieții și gândirii politice, documente inedite și comentarii); Wilfried Martens „O EUROPA ȘI CEALALTĂ“ (opinii ale președintelui Uniunii Europene Creștin Democrat despre problematica europeană în perioada 1990-1995 și principalele repere ale gândirii creștin-democrate). Ambele lucrări pot fi procurate din rețeaua de librării sau de la Direcția de Studii a PNȚCD, sediul central Bd. Carol, etaj I, orele 12-19, tel. 615.45.36

Alegeri la Organizația
PNȚCD sector 2

Sâmbătă, 9 septembrie, în incinta Facultății de Drept, s-au desfășurat lucrările conferinței Organizației PNȚCD din sectorul 2. Plenul a fost prezidat de către dl. deputat George Comănescu. Cei 242 de delegați au ales un nou comitet. Conform statutului, Comitetul a desemnat dintre membrii săi, prin vot, un nou birou de conducere care are următoarea componență: Dumitru Elefterescu (președinte), Viorel Lis, Carmen Raicu, Valentin Hossu-Longin (vicepreședinți), Vladimир Popescu, Mihai Popescu, Vlad Diaconescu și Șerban Madgearu (membrii). Din birou mai fac parte ca membrii de drept dna Florentina Licu (organizația de femei), dl. Stavru Dumitriu (senat) și dl. Dan Chifu (organizația de tineret).

În aceeași zi a avut loc și Conferința Organizației sectorului 5 a PNȚCD. Noua conducere este formată din dnii Dorin Voinea (președinte), C. Popovici, Dan

Silviu Popa și Călin Chiriță (vicepreședinți). Secretar general - dna Elena Bunea.

Vizită în SUA

În perioada 20 septembrie - 16 octombrie a.c. dl. deputat VIOREL PAVEL va efectua o vizită în SUA, la invitația unor reprezentanți ai comunităților românești din diaspora.

Vizita are ca scop întărirea relațiilor și crearea de punți de legătură între comunitățile românești din SUA și țara noastră.

De asemenea se vor avea în vedere și vor fi analizate posibilitățile practice de consolidare a relațiilor dintre orașul Giurgiu și orașe prietene din America.

În acest sens la Bettendorf - oraș înfrățit cu Giurgiu, va avea loc întâlnirea d-lui deputat cu d-na ANN HUTCHINSON, primarul acestui oraș, care va fi invitată, cu această ocazie, la Giurgiu, la aniversarea a 600 de ani de atestare istorică a municipiului de pe malul stâng al Dunării.

Pierderi

- Pierdut carnet student pe numele SIMON EDI. Îl declar nul
- Abonament RATB - metrou handicapat pe numele ISTRATE MIHAIL. Îl declar nul.

Cititorii periodicului „Dreptatea“ care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6503554, fax: 6506444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din țară, menționând că periodicul „Dreptatea“ figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

De la Asociația
inginerilor PNȚCD

Asociația inginerilor PNȚCD programează o conferință ce va fi susținută de către dl. dr. Horia Oprică, conferențiar la Universitatea Politehnică București, cu tema „Învățământul superior tehnic - restructurare și reformă“.

Conferința va avea loc în ziua de 10 octombrie 1995, ora 17, în sala de ședințe de la PNȚCD, sectorul 2 din B-dul Carol I, nr. 55.

Anunțuri ● Anunțuri

* Organizația PNȚCD - Sectorul 1 invită delegați aleși în circumscripții și pe cei de drept să participe la Conferința de alegeri a Comitetului și biroului Organizației, ce va avea loc în 7 octombrie 1995 ora 9,00, în sala de ședințe din Corpul B, etaj I, Sediul central PNȚCD, B-dul Carol I nr. 34

* Membrii PNȚCD care doresc să-și înscrie copiii la cursul de inițiere în tainele șahului sunt rugați să se adreseze la sediul PNȚCD sectorul 2, din Bdul Carol nr. 55. Relații suplimentare la tel. 6149940. Se pot înscrie și adulții.

Redacția și
administrația:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2,
tel.: 6503554, fax: 6506444,
70179, București, sector 1.
Cont virament nr.:
4510501106 BCR filiala SMB.
Tehnoredactare
computerizată:
Mihaela Ivan,
Anca Firescu.
Tiparul executat la
TIPOREX
Calca Plevnei nr. 114, sector 1,
tel: 637.71.96

Sintezele Conferințelor de Presă ale PNTCD

25 septembrie

În deschidere, domnul **Corneliu Coposu**, președintele PNTCD, a menționat întrebarea pe care conducerea PNTCD a avut-o astăzi cu domnul **Jurkovski**, președintele Partidului Creștin Democrat din Ucraina, întrebare în cadrul căreia însă nu a fost atinsă problema contenciosului teritorial dintre România și Ucraina.

În continuare, domnul **Ion Diaconescu**, primvicepreședinte al PNTCD a prezentat pe scurt reuniunea regională a CDR de la Slobozia, care a dezbătut o serie de aspecte de organizare teritorială și de restructurare a CDR, precum și o serie de vizite ale conducerii CDR în mediul rural, constatând că, de data aceasta, reprezentanții opoziției au fost primiți cu entuziasm.

Comentând vizita președintelui **Ion Iliescu** la Washington, domnul **Ion Diaconescu** a afirmat că România este ultima țară dintre fostele țări socialiste, care a fost primită la Washington ca o „rudă mai săracă”, cu protocol de gradul patru, datorită lipsei de credibilitate a regimului actual, a guvernului român.

Domnul **Ion Diaconescu** a precizat că acele cooperative țărănești, pe care le încuraja **Ion Mihalache** și care erau create pe baza dreptului de proprietate individuală și a unei libertăți totale, sunt diferite de cooperativele comuniste, pe care președintele **Ion Iliescu** dorește să le perpetueze.

Liderii PNTCD au protestat vehement împotriva tentației inadmisibile a guvernului de a înșpări pe-depsa pentru ziaristi prin intermediul unor articole din Codul Penal, arătând că nu putem renunța la libertatea presei, care este una din caracteristicile principale ale unui regim democratic.

CDR, după cum a arătat și domnul **Corneliu Coposu**, spera să realizeze la următoarele alegeri o majoritate relativă și să constituie guvernul, urmând să aplice programul

de criză și să elaboreze programe de scurtă și de lungă durată pentru redresarea țării.

Domnul **Iulian Crețu**, viceprimar al Capitalei, referindu-se la nemulțumirile populației față de primarii CDR, consideră că în cazul primarului general al Capitalei este vorba de un grav accident politic,

deoarece domnul **Halaicu** este total aservit puterii, iar Convenția este vinovată pentru că nu i-a retras acestuia mandatul și încrederea. Domnul **Corneliu Coposu** a arătat că până acum s-a dezbătut de trei ori în cadrul CDR problema retragerii sprințului pentru domnul **Halaicu**, dar nu s-a luat nici o măsură și probabil că încrederea îi va fi retrasă cu mare întârziere, considerând că această măsură ar putea avea influențe negative asupra alegerilor locale.

Corina Ochea

2 octombrie

În deschiderea conferinței de presă, domnul profesor **Radu Vasile** a făcut o

scurtă prezentare a manifestării de sămbătă, de la Dobrești, dedicată memoriei lui **Ion Mihalache**, reafirmand cu acest prilej că PNTCD susține dimensiunea socială a proprietății private și consideră proprietatea ca responsabilitate socială.

PNTCD susține prelungirea cu cel

Parlamentului care să nu se limiteze la declarații de principii sau moralizatoare, ci să ia măsuri concrete prin care persoanele care încalcă legea să fie deferite Parchetului General.

Domnul **Radu Vasile** a anunțat că a fost întocmită o listă cu numele a 123 de deputați care nu vor vota Proiectul de lege ce prevede pedepse mărite pentru ziaristi în cazul unor infracțiuni și va fi inițiată o grevă parlamentară, prin retragerea din Parlament.

Purtătorul de cuvânt al PNTCD consideră că vizita dlui **Iliescu** în SUA este doar rezultatul interesului SUA față de România, care trebuie să joace un rol important în zonă și nu are nici o legătură cu validarea regimului actual.

Domnul **Vasile Lupu**, membru supleant al Delegației Parlamentare române la Consiliul European, consideră că nu putem asista pasiv la îmbogățirea în afara legii a unor membri ai fostei nomenclaturi, iar „Consiliul European nu poate fi o umbrelă pentru guvernele corupte”. De aceea, dl **Lupu** va înainta în prima parte a viitoarei sesiuni parlamentare europene un proiect de lege de recomandare privind restituirea proprietății în România ca fază prealabilă a privatizării.

Domnul **Ion Rațiu**, amintind că în cadrul sesiunii de toamnă a NATO de la Torino se va adopta o formulă de extindere a acestei alianțe spre răsărit, a arătat că domnul **Karsten Voigt** și-a modificat raportul într-un sens favorabil României, ca urmare a vizitei sale din septembrie.

Răspunzând unei întrebări din partea presei, domnul **Ion Diaconescu** a afirmat că recentul conflict dintre domnii **Iulian Crețu** și **Crin Halaicu** s-a limitat doar la persoanele lor și PNTCD consideră că această problemă nu trebuie extinsă, pentru a nu afecta bunul mers al Convenției și relațiile dintre PNTCD și PNL.

Corina Ochea, Cristina BOSINCEANU

PROTEST

Grupul parlamentar PNTCD și PER protestează împotriva instituirii în Codul penal a unor texte speciale, care sancționează infracțiunile de insultă și calomnie săvârșite prin presa scrisă și audiovizuală.

Grupul nostru parlamentar consideră că introducerea acestor aliniate în Codul penal, cu pedepse majorate, aduce atingerea libertății presei, care este un element fundamental al democrației, și consideră că prin votarea acestor texte democrația română este în pericol. (vocerări puternice și aplauze ironice în partea stângă a sălii).

Răsvan DOBRESCU

Constantin IONESCU, deputat PNTCD (București):

„De aproape trei ani Guvernul încalcă legea electorală”

În conformitate cu Legea 68/1992, Guvernul României avea obligația ca până la 31 decembrie 1992 să asigure tipărirea, întocmirea și eliberarea tuturor cărților de alegător pentru cetățenii cu drept de vot. Acest lucru nu s-a realizat, deși s-au prevăzut fondurile necesare.

Pe de altă parte, conform HGR 729/1992, Ministerul de Interne trebuia să pună la dispoziția primărilor datele personale ale cetățenilor cu drept de vot pentru întocmirea listelor electorale permanente și revizuirea lor periodică. Nici acest lucru nu s-a realizat, cu toate intervențiile scrise și repetate ale primarilor către prefecturi și către inspectoratele de poliție.

DL deputat **Constantin (Dudu) Ionescu** solicită primului ministru, dl **Nicolae Văcăroiu**, să indice măsurile pe care le va lua Guvernul pentru urgentarea acestor acțiuni mai mult decât întârziate.

Între sentimentalism și luciditate politică

Dintre tinerii de astăzi vor apare, fără îndoială, oameni politici de mâine. Sentimentalismul care i-a împins în stradă în 1989 și care i-a făcut să creadă într-o „Insulă de libertate” în Piața Universității va lăsa loc lucidității politice. Sentimentalismul care i-a făcut să adere la o mișcare-fanion a luptei anti-comuniste - PNTCD, a lăsat deja loc clarificării doctrinei și liniei politice de continuitate a unui partid cu adevărat istoric. Dorința de „a sări etape” se va estompa cu timpul lăsând loc liber unei analize politice pragmatice. Fără tineri ar lipsi însă mobilul luptei, iar tinerii și-au plătit o datorie de onoare preluând de la elitele generației interbelice torța sfântă a unui deziderat cuprins într-un singur cuvânt - LIBERTATE.

Chiar dacă pozițiile unor tineri sunt uneori prea incisive, ei nu pot fi acuzați de duplicitate ci poate doar de sete de dreptate, de dorința de a vedea împlinite idealurile acelei generații care a înfruntat temnițele și gălăgiile comuniste, de dorința de a avea o țară cu adevărat liberă și de a nu trăi o viață de compromis. Tinerii sunt încă sentimentali, uneori pasionali, dar niciodată rău-intenționați.

Depinde doar de cei cu exercițiu politic să le canalizeze energiile spre obiective concrete și să-i scoată din imobilism pe cei pentru care viața politică pare incoerentă și fără rezultate concrete.

Tinerii și-au câștigat dreptul de a spune adevărul fără menajamente și nu trebuie blamați pentru aceasta.

Desăvârșirea lor poate fi realizată de cei care au ajuns la stadiul de luciditate politică. „Inițiați de astăzi” trebuie să-i crezee pe „inițiați de mâine”, și fiți siguri că tinerii de astăzi sunt cei care vor schimba mentalități și vor recuza starea de anormalitate.

Vârsta ne face să fim sentimentali, viitorul ne îndeamnă spre luciditate politică. Trebuie să construim împreună România de mâine, iar viitorul începe azi!

Filip PALAGHIA

Din partea Biroului de presă al PNTCD

Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat aduce la cunoștința opiniei publice faptul că declarațiile făcute în nume personal de domnul viceprimar general **Iulian Crețu**, după conferința de presă a PNTCD din data de 25.09.1995, la adresa domnului primar general **Crin Halaicu**, au fost urmare a unor întrebări critice formulate de ziaristi, referitoare la activitatea primarilor Municipiului București.

Carnea de porc - un test de competență guvernamentală

Priceperea unui conducător de unitate sau competența managerială, cum se spune mai modern, se verifică prin rezultatele măsurilor propuse. Cele pe termen lung depășesc, uneori, șederea în scaun a liderilor. De aici apare „utilitatea” practicii „rotării cadrelor”, care permite ca referirile la „moștenirea trecutului” să anuleze orice responsabilitate sau confirmare a (in)competenței.

Ceașescu ne-a obișnuit, cu promisiuni până în anul 2000, dar cândva îl luate gura pe dinainte și în 1967 ne promise comunismul și bunăstarea lui în 1985. Înaintea lui, Hrușciov - prin anii '60 - anunța bunăstarea în 1975, însă a fost trecut la pensie, preventiv, înainte.

Guvernul Văcăroiu, care a preluat „moștenirea” lui Ceaușescu, apoi pe a lui „Roman”, ne încântă acum cu promisiuni pentru 2005-2015 (când va fi de mult uitare). Din păcate pentru noi, câteva din previziunile pe termen scurt pot fi verificate.

a) Că inflația promisă pentru 1993 trebuia să fie de 70% cu demonstrația făcută la tablă, cu bețșorul, pe cap de familist. Ea a fost de 370%. Eroarea este ca și cum la un unsprezece metri împingi mingea spre propria poartă.

b) Că produsele de panificație se vor ieftini (sept. 1994). Au urmat însă scumpiri și... scuzele de rigoare.

c) Că prețul cărnii și al produselor din carne va scădea (nov. '94, a.c.). S-au luat măsuri, s-au mediatizat din nou cu bățul în mână, dar în concluzie s-au scumpit, consecvent.

d) Că ne-a crescut nivelul de trai (asta era prin vara trecută), ba mai nou ne-a crescut și vara aceasta. Iar tot românul constată cât și cum.

e) A urmat degrevarea de TVA a unor produse. Fără efect, din nou.

De fiecare dată competența (post)previzională s-a manifestat prin declarații de tipul: „... Nu ne-am așteptat ca evoluțiile să fie acestea”, adică fiecare promisă reducere să aibe drept consecință o majorare.

În urma insucceselor previzionare, vizibile, și a celor economice, la fel de vizibile, s-a apelat la picătura chinezească - prețurile nu mai suferă șocuri, ci se degradează continuu, fiecare grup de produse intrând în reorganizarea de prețuri, individual și destul de bine organizat ca să nu apară suprapunerii în perioade imediate.

Iar nereușitele în termen s-au transformat în succese pe hârtie. Mai exact victorii ale statisticilor... pe cap de locuitor (sau pe familiile medii românească), tot mai exact ca pe vremurile nu demult trecute.

O capodoperă este informația oficială că prețurile au crescut doar cu 1,74%, sau altfel citit cu 0,0174. Pentru mulți aceasta nu spune mare lucru - dincolo de un adevăr flagrant - dar a oferit o precizie la a patra zecimală, adică de unu la zece mii este ca și cum la salariul mediu (200.000 lei în mână) se consideră că poți da seamă de fiecare 20 de lei ai fiecărui cetățean luat în studiu. Aceasta când unitatea de măsură a devenit 400 lei un tichet de metroul).

Dar acțiunea „porcul” a suscitat și suscită dezbateri mari și mulți economiști s-au tot minunat de ce totuși carnea este atât de scumpă și cum de nu se poate face mai ieftină și de ce vita este mai ieftină ca porcul?

Ori faptele sunt astfel. La un preț (viu) de circa 3.200 lei (cifrele mediate și rotunjite, dar reale), o fermă sau un combinat cheltuiește cam 1990 lei pentru furaje și încă vreo 200 lei pentru electrică, de transporturi etc. Adică, din „afară” intră marfă de 2.100 lei și se adaugă „în casă” 1.100 lei. Care constau din 114 lei (10%!!!) salarii, 18% TVA, circa 440 lei beneficii (40%) și restul dobânzi bancare (360 lei = 33%). (date din 1994).

Desigur că în realitate mai există scurgeri indirecte care încaercă costul cărnii cu peste 20%.

Iată cum ne sunt prezentate coafat, aceste date: - De salarii ni se spune doar că sunt mici (căci în realitate salariile nete, fără impozite, asigurări, CAS, șomaj, pensii... revin la 7% și dacă nu ne referim la personalul de conducere 5-6%).

- Beneficiile unității, locale, sunt raportate la suma întreagă cu 13%, fără să mai pară exagerate, ca și dobânzile (11% aparent). În occident 2% beneficii din cifra de afaceri este bine și chiar foarte bine! La noi, 30-70% pentru un patron este considerat „modest”, și în toată structura prețului (furaje, RENEL etc.) regăsim aceeași distribuție. Căci firmele de nutrețuri au și ele de cumpărat chimicale, seminte, motorină etc. cu aceleași salarii puține, iar beneficii și dabanzi mari.

Cât revine guvernului (și nu bugetului): 18% din TVA - jumătate din beneficiu ca impozite, adică încă 20%, 4-5% din impozitele pe salarii și CAS și măcar jumătate din beneficii, dacă sunt de stat. Ar fi de presupus că unitățile de stat se împrumută de la stat, și că dobânzile revin acestuia, dar cine știe pe cine mai ajută azi, în economia de piață. Adică din prețul cărnii de porc - și a mai tuturor produselor, jumătate merge la guvern.

Nu putem spune că la buget, căci acesta este prezentat drept o cincime din PIB, ca și cum ar fi făcut doar din TVA!

Spunem aceasta cu convingere, căci în lanțul de comercializare plecând de la un adaos de circa 30%, se regăsesc cheltuieli și salarii, 18% în TVA, și din jumătatea care a rămas, cam 60 de părți se duc la... guvern. Fără să socoteala ajungem tot la 50% din adaosul comercial. Deci tot acest lanț contribuie cu 50%, putem și să cămăm văcăroiuului și cât altora.

Să remarcăm că cel care produce porcul nu poate „mânca” decât o douăsprezecea parte din el! Cine mănâncă restul?

Deci, ce constatăm: dobânzi bancare împovărătoare, o excesivă încercare prin taxări către buget a unor produse care se pretinde a fi dorite ieftine, o exagerată „rentabilizare” a unităților (30% din cifra de afaceri), o degradată putere de cumpărare a salariiștilor (1/9 din produs); și că, de pildă, o dublare a salariilor muncitorilor ar crește costul cărnii cu... 5%, dar ar duce la creșterea puterii de cumpărare de două ori.

Tot românul înțelege că privatizarea înseamnă trecerea unei părți din avuția națională din proprietatea statului - deținută ilegal - în proprietatea firească a individului, a fiecărui cetățean.

Sunt însă o multime de aspecte pe care nu tot omul le înțelege, fie pentru că nu-l ajută la gospodărirea acestei „avuții”, fie că nu i le sugerează nimeni (fiindcă probabil nu trebuie să le știe prea mult lume) etc.

Un psiholog bun, un manipulator bun al multărilor știe să folosească aceste scăpări individuale, multiple.

Pentru a reliefa mai realist acțiunea de privatizare în masă și care poate fi ușor dedusă, să transformăm 1 milion - valoarea cuponului - în dolari, și astfel să aruncăm o privire indiscretă în gândurile actualilor proprietari ai avuției naționale privatizabilă.

Care este valoarea reală a cuponului?

Valoarea aproximativă a bunurilor privatizate era circa 9 miliarde dolari, în perioada mai-iunie 1995, când 1 \$ era aproximativ 1.180 lei, deci pentru un cupon circa 550 \$. În prezent,

la valoarea de 2.200 lei pentru un dolar, valoarea reală a unui cupon de 1 milion decalată, dar necompensată conform devalorizării leului, este de circa 450 \$, adică cu circa 20% mai mică. La viteza de devalorizare actuală, aceasta poate să scadă până la 40%.

Deci valorile fixe care se privatizează vor scădea cu cca. 40% până la sfârșitul acestui an față de cea propusă și difuzată spre cunoaștere populației.

Oare cine va profita de această decalare valorică, în mâinile cui va intra diferența de bunuri care nu se devalorizează, căci se vede - cuantumul privatizabil scade?!

S. DRUM

Ofensiva autorilor de „instrumente” pentru contabili

Pe piața muncii, una dintre cele mai bine „cotate” profesii este cea de contabil. Poate de aceea și foarte mulți tineri optează pentru școlile cu specific economic.

Ei au intenția de a dobândi cunoștințele necesare exercitării unei profesii de loc simple, dar... care oferă în schimb posibilitatea obținerii unor câștiguri substanțiale.

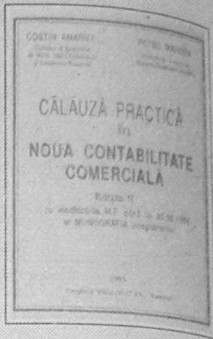
În acest context, literatura de specialitate are avantajul o cerere semnificativă.

Cursurile de contabilitate, ghidurile sau „îndrumarurile” par să fie deosebit de solicitate pe piață.

Cu câteva luni în urmă semnalăm apariția unei „călăuze practice în noua contabilitate comercială”, sub semnătura lui Costin Amariei și Petre Mandeia. Acum, prima ediție este de domeniul trecutului și se pare că a fost un succes.

Autorii au revăzut lucrarea inițială și au reeditat-o la tipografia „Hrisovul” din București, ținând seama de modificările introduse de Ministerul Finanțelor până la 30.06.1995.

Rămâne ca publicul să aprecieze oportunitatea și valoarea acestui nou instrument pentru învățarea contabilității. (Rep)

Aberanta structură a prețurilor din România are mai multe implicații care stârnesc mirare.

Prețul intern ajunge - și deseori depășește - prețurile occidentale, unde condițiile de muncă și salariile ar putea duce cu gândul la o situație obligat inversă.

Explicația uzuală, prea ușor acceptată, este cea a „productivității muncii” scăzute în România. Fapt de regulă adevărat. Deși în câteva zeci (sute) de profesii aceasta este la fel de bună ca „dincolo” (de exemplu transporturi rutiere, feroviare, unele servicii manuale sau învățământ și asistență medicală - unde este superioară etc.).

Ori, ceea ce vedem este că munca ieftină nu se reflectă în preț dincolo de 10-30%. Restul sunt angaralele îrosite în diverse feluri de guvern. Incluzând și sectoarele economice unde (vezi Valea Jiului) subvențiile directe și indirecte ating procente din PIB pentru tăiat frunze, desigur „în medie” productivitatea scade.

Un al doilea motiv al prețului intern uriaș este sugrumarea nelioală a concurenței; violarea deliberată a legilor economiei de piață: taxele, accizele, taxele vamale, TVA-ul nediscriminatoriu, impozitarea care nu favorizează munca ori investiția productivă, sunt elemente ce împiedică concurența, inclusiv pe cea a produselor străine mai ieftine (și mai bune).

În același timp, stocurile - la care să adăugăm stocurile de magazin, de vitrină, o nouată în România - dau aparența unei economii funcționale. Pentru specialiștii ele sunt semne de slăbiciune economică.

Dar cum să putem desface producția dacă doar a patra, a cincea, parte din ea poate fi digerată de salarizarea forței de muncă, în țară.

Absența unei piețe interne, datorată ponderii reduse a salariilor în structura de preț este cauza cercului vicios: nu se produce pentru că nu se vinde.

„Exportul, o datorie patriotică” - pară sună cunoscut - este menit să asigure în principal nevoile, la cursuri occidentale, unor extravagante guvernamentale.

În același timp, sursa „împrumuturi” - care vor fi plătite de cine (?) - poate de opoziție când va prelua această piscă neagră - asigură o comoditate și (in)competența economică a celor deprinși doar cu economisirea socialistă.

Lector dr. Corneliu Apostol STĂNESCU

Reciclarea medicamentelor perimate

Neutralizarea medicamentelor perimate (scosse din nomenclator), cu termene de valabilitate/garanție depășite sau degradate constituie o problemă, încă nerezolvată în întregime și neglețită în majoritatea țărilor.

Printr-o Hotărâre din 21 septembrie 1992 autoritatea publică din Franța a aprobat acțiunea „Cyclamed”, care se referă la reciclarea medicamentelor.

Această activitate se desfășoară sub egida Consiliului Ordinului Farmaciștilor, industriei farmaceutice, distribuitorilor de medicamente și farmaciștilor, care au elaborat și au pus la punct împreună cu firma de produse chimice Rhone-Poulenc un sistem de colectare și tratare a medicamentelor și ambalajelor neutilizabile.

Pentru început s-a organizat colectarea, trierea și distrugerea ecologică a medicamentelor perimate, cu termene de valabilitate/garanție depășite sau degradate și a ambalajelor (sticlă, materiale plastice, carton, celofan etc.), care în unele țări reprezintă zeci și chiar sute de tone.

Se cunoaște că medicamentele indifferente de forma de condiționare/valabilitate, în timp și sub influența unor factori de mediu (umiditate, temperatură, raze solare, radiații etc.), pot suferi transformări chimice majore cu formare, în unele cazuri, de produși cu efect mult mai toxic decât al produșilor din care provin.

Indirect, prin acțiunea „Cyclamed”, se urmărește și un scop umanitar deoarece se intensifică și colectarea valorificabile, care se pun la dispoziția unor organizații umanitare. Cea mai mare parte a acestor medicamente valorificabile se trimit sub formă de ajutoare umanitare în Africa și în țările din Estul Europei.

Pentru farmaciști se impune restituirea medicamentelor neutralizate din farmacii printr-o prierie riguroasă și a ambalajelor. Ambalajele și medicamentele, care poate atinge o pondere foarte mare, se colectează separat într-o cutie sau sacoșă cu inscripția „Pentru distrugere”.

În Franța, de exemplu, distribuitorul de medicamente asigură și colectarea acestora pe care le depozitează într-un container închis și unde nu se mai păstrează și alte

produse ce urmează a fi distruse. Periodic conținutul acestor containere este incinerat în instalații speciale cu producere de energie electrică în condițiile impuse de reglementările privind protecția mediului. Gazele de coș trebuie să se încadreze în limitele stricte pentru conținutul de oxizi de sulf și de azot, compuși clorurați etc.

În concordanță cu protecția sănătății populației și cu reglementările referitoare la protecția mediului este dorit și chiar se impune ca medicamentele neutralizabile să nu ajungă în pubele și să nu se descarce fără un tratament de neutralizare specific. De asemenea, se recomandă ca cerneala cu care se inscripționează ambalajele sau fiolele să nu conțină metale grele, care sunt toxice.

Și în România se vehiculează o

mare cantitate apreciabilă de medicamente fabricate în țară cât și importate, care unele se pot perima în timp sau degrada. În lipsa oricărei recomandări/legislații acestea ajung la canal contribuind la poluarea apelor menajere sau la pubele, ceea ce nu constituie cea mai fericită soluție. Chiar în lipsa unei legi a protecției mediului, care, deși, prioritară își așteaptă, încă, cuminte rândul să intre în discuția și aprobarea parlamentului, Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului împreună cu Ministerul Sănătății prin Institutul de Stat pentru Controlul Medicamentelor și Cercetări Farmaceutice poate trece la elaborarea unor norme pentru colectarea și distrugerea ecologică a medicamentelor perimate sau degradate și a ambalajelor chiar dacă nu suntem dotați cu instalații de incinerare a deșeurilor urbane/industriale. Această măsură trebuie să se aplice la fabricanții de medicamente, farmacii, spitale, depozite de medicamente și chiar la populație, care ar putea preda medicamentele nefolosibile, de exemplu, farmaciilor în vederea reciclării.

În acest scop trebuie dusă o propagandă susținută, educativă, de informare a populației și nu numai despre pericolul exercitat de medicamentele ieșite din uz asupra mediului și sănătății dacă nu sunt neutralizate corespunzător.

Corneliu-Anton COCIAȘU

Valentin ARGEȘEANU,
deputat PNȚCD (Olt):

„Abuzuri și furturi la Scornicești”

La societatea agricolă „Miraj” din orașul Scornicești, județul Olt, abuzurile și furturile au adus un prejudiciu de 500 milioane lei. De vină este fostul consiliu de administrație al societății, dar organele în drept tergiversează ancheta.

DL deputat Valentin Argeșeanu a pus la dispoziția procurorului general al României, dl. Mihai Manea Drăgulin, un material documentar referitor la această problemă, solicitând rezolvarea cazului în spiritul legii.

menea, se recomandă ca cerneala cu care se inscripționează ambalajele sau fiolele să nu conțină metale grele, care sunt toxice.

Și în România se vehiculează o

Politizarea structurilor din cercetarea românească, o soluție falimentară, propusă pentru redresarea ei!

Politica guvernului în domeniul cercetării-dezvoltării este realizată de Ministerul Cercetării și Tehnologiei (MCT) pe baza Programului Național de Cercetare-Dezvoltare. Elaborarea acestui program revine Colegiului consultativ pentru Cercetare Științifică și Dezvoltare Tehnologică. Acesta are în componență o serie de comisii de specialitate corespunzătoare domeniilor de cercetare-dezvoltare. Comisia de răspunde de Fizică are în componență subcomisiile de Fizica Fundamentală și Fizica Aplicată. Componenta acestor subcomisii, care numără împreună aproximativ 40 de persoane, a fost aprobată prin semnătura ministrului cercetării și tehnologiei.

Nu demult, dl. Adrian Năstase, președintele executiv al PDSR, s-a arătat nemulțumit de faptul că membrii PDSR nu se regăsesc și în șeșoalele inferioare ale structurii societății. Recent, plenara comitetului municipal București al PDSR a dezbătut această problemă cu aplicații directe în domeniul cercetării. „Savanți de renume mondial” din perioada ceaușistă în frunte cu dl. Marin Ivașcu, fost director general al Institutului Central de Fizică (actualmente Institutul de Fizică Atomică), membru al CC al PCR în mai multe legislaturi și vicepreședinte al Marii Adunări Naționale, au înfierat cu mânie proletară faptul că PNȚCD controlează cercetarea de fizică românească. Mai mult, susținutul a extins acuzațiile și la evreimii. Prezumtivul control constă în faptul că președinții celor două subcomisii (2 academicieni), secretarul uneia din subcomisii (cercetător științific principal) și un membru al unei subcomisii (academician), în total 4 persoane, sunt membri PNȚCD. Acest lucru a fost apreciat ca intolerabil și s-a cerut înlocuirea de urgență a lor. A apărut o adresă semnată de un director general

din MCT care pe motivul reorganizării acestor subcomisii a rezolvat problema. Subcomisiile își desfășoară însă activitatea în vechea componență, având în vedere că ea a fost aprobată de ministerul cercetării și tehnologiei și nu de un director general.

Merită subliniat faptul că partidul de guvernământ este deosebit de prompt în rezolvarea unor probleme mărunte, însă nu catadicește să se implice în rezolvarea problemelor de fond ale societății românești.

Astfel problema grăului (cu profunde implicații electorale) s-a repercutat dramatic asupra cercetării românești. Cum? Prin redirectionarea unor fonduri destinate inițial cercetării. Este un viciu al ordonanței 25 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare, care nu prevede cât din Produsul Intern Brut (PIB) se aloca cercetării (de exemplu în Legea Învățământului acest lucru este specificat clar: minim 4% din PIB). În felul acesta finanțarea pe ultimul trimestru a cercetării-dezvoltării a rămas incertă. Recenta ordonanță 40 de rectificare a bugetului nu rezolvă această problemă. Să nu uităm că în 1995 s-a alocat cercetării-dezvoltării doar 0,4% din PIB! În 1996, în loc de 960 miliarde lei solicitate de MCT, Ministerul Finanțelor oferă doar 352,8 miliarde lei.

Se cer mai multe rezultate cu bani mai puțini. O reducere a finanțării cu doar 30% duce la o micșorare a activității cu 60% și în final a rezultatelor cu 90%! Este observația experților străini.

Și atunci ne întrebăm: dovedesc oare guvernării actuali incompetență sau raivoaia?

Dr. Dan CUTOIU
Institutul de Fizică și Inginerie Nucleară

Cu o ținută grafică de excepție, pe măsura conținutului și semnăturilor din primul număr - a apărut FINANCIARA (revistă lunară financiar-bancară, august 1995).

Lista personalităților care colaborează la inaugurarea nu permite - din păcate - epuizarea ei într-o scurtă prezentare: Joshua Green, D. Dăianu, M. Isărescu, Th. Stoilojan, V. Vosgianian etc., selecția în întâmplare, cu omisiuni datorate recenzorului.

Numeroase pagini din cele 12, se adresează și nespecialiștilor, și în orice caz acelor ca preocupări în domeniul economic-financiar, marile semnături insistând să nu-și epateze cititorii.

În cea mai mare parte prezentările sunt sintetice - este totuși un număr special, și mai puțin studii, care aparțin de regulă redactorilor.

Un supliment de 30 de pagini se referă la instrumentele de schimb putând fi un îndreptar util.

Financiara - o apariție publicistică demnă de semnalat

subiect foarte puțin familiar cititorului român (23 pg.). Dacă ne permitem sugestii, acestea nu provin din nivelul (excellent de altfel cum menționam) revistei, ci din impresiile sau aspirațiile noastre:

- indicarea surselor, acolo unde nu aparțin integral articolului;
  - casete-notiță, despre autori, și pentru cei foarte cunoscuți - nouă - având în vedere posibila circulație a revistei;
  - pagini de dialog cu cititorii spre care am fi dorit să găsim îndemnul;
  - o mult mai extinsă rubrică de scurte informații și știri, inclusiv economice;
  - și mai ales, însoțirea principalelor teme - de regulă în câteva pagini premergătoare - cu opiniile și corecțiile redacției.
- Ni se pare tipic reportajului românesc, scris sau vorbit, pasivitatea reporterului. Conținutul se află sub responsabilitatea celui interviuivat sau autorului, ori dacă la materiale pe „viu”, lipsa de reacție poate (oare?) fi scuzată, textul scris permite mai mult.
- De multe ori se poate apela la „avocatul diavolului”, pentru a pune sare și piper dezbaterii.
- Aceste note critice sau personalizate se simt necesare acolo unde politetea participanților evită probleme spinoase ale tranziției, în speță.
- Numai bine, succes și imparțialitate, „Financiara”!

Lect. univ. dr. Corneliu Apostol STĂNESCU

Intervenția domnului

Recent, Parlamentul României a dezbătut, într-o ședință comună a celor două camere, situația apartamentelor atribuite ilegal unor demnitari.

Publicăm intervenția dlui deputat GĂVRIL DEJEU și unele extrase din „Raport asupra atribuirii de locuințe pentru parlamentari, membri ai guvernului și persoane din aparatul parlamentului, guvernului și președinției în perioada 1990-1994”, redactat de Comisia comună de anchetă asupra atribuirii de locuințe pentru parlamentari, membri ai Guvernului și pentru persoane din aparatul Parlamentului, Guvernului și Președinției în perioada 1990-1994.

Vor veni voci care vor spune că ceea ce discutăm aici nu este un fenomen și nici măcar nu este de condamnat. Pentru că așa este într-o dezbateră publică și unde sunt mai mulți oameni preopinenți, fiecare poate avea părerea lui. Este, însă, necontestat faptul că fenomenul, hai să-i zic și eu „Apartamentul”, deși este impropriu, este un fenomen care nu este izolat, nu este singur. A-l trata singur și izolat este o mare greșeală. Este un fenomen, în viața noastră socială, care se intercondiționează și se întrepătrunde cu alte fenomene, nu mai puțin negative decât acesta, alături și de alte aspecte pozitive. Dar el este. Și dacă este ca acum, când dezbaterem acest raport în fața Parlamentului, Parlamentul să poată lua o atitudine eficientă, trebuie să angajeze în discuție cauzele, pentru că un fenomen și efectele lui nu pot fi înlăturate dacă nu se atacă și nu se cunosc cauzele lui.

Ce este, în fond, fenomenul

prin care se obține sau se obțin, indiferent că este vorba de oameni situați la înaltul vârf al piramidei sociale sau mai jos, în mod ilegal, locuințe? Până la urmă, toate aceste operațiuni nu s-au făcut decât prin: traficuri de influență a unor posturi și a unor situații, prin intervenții, prin încălcarea legii pozitive, pe de o parte, dar mai departe și mai mult decât prin încălcarea legii pozitive, propriuzise, adică a sistemului nostru legislativ, este un atentat neper-

SION BUJOR
Membriu CPUN
Consilier prezidențial

Dosarul imobilului din str. Gogol nr. 3 este ridicat de Parchetul General al Procuraturii conform procesului-verbal din 18.09.1993, de domnul procuror Șerban Niculescu.

În ianuarie 1990, domnul Sion Bujor locuia pe str. Herăstrău nr. 35 într-un apartament compus din 5 camere.

Tot în luna ianuarie 1991, cu aprobarea fostului prim ministru Petre Roman i se repartizează vila din str. Gogol nr. 3 compusă din mai multe camere din care 9 de locuit.

Alte date nu deținem în legătură cu dosarul de la S.C. „Herăstrău Nord”.

angajând în discuție și responsabilitățile, pentru că, în fața acestui Parlament, ca și a celui trecut, s-au pus probleme de decembrie '89, cu fenomenele din martie de la Târgu Mureș, cu iunie '90 ș.a.m.d., care nu au primit, nici până astăzi, un răspuns oficial, concret și eficient. De ce?

Domnilor,

Și mă adresez nu numai Parlamentului României, mă adresez omului simplu care a crezut că în 1989, în România, se va schimba ceva fundamental, și anume că vom abandona un

SILVIU BRUCAN
Membriu CPUN
1990-1992

La 01.01.1990, locuia în București, în cartierul Dămăroaia într-o locuință preluată conform Decret nr. 223/1974 în calitate de chirieș.

La 20.01.1990 O.E. Carpați i-a încheiat C.I. de închiriere nr. 481 pentru imobilul situat în str. Heleșteului nr. 26 sector 1, vilă S+P+etaj și garaj compusă din șapte camere (97 mp locuibil și un total de 179,50 mp) în care locuiește cu soția.

Prin Decizia nr. 1400/16.03.1990 s-a aprobat transferarea unor locuințe de la IAC la PMB prin ICRAI-uri; la poz. 37 se află și vila din str. Heleșteului nr. 26 sector 1, inclusiv garaj, al cărui chirieș este menționat domnul Brucan Silviu.

Fosta locuință din str. Herăstrău nr. 16 a fost refuzată de domnul Silviu Brucan.

mis și greu la adresa ordinii morale într-o societate. De ce? Cum de s-a ajuns aici?

Eu nu voi dezvolta problema angajând în discuție și corupția, angajând în discuție și adevărul,

sistem de gândire și de acțiune propriu unui regim corupt până în rădăcină și că libertățile pentru care am luptat și pentru care unii și-au dat viața vor deschide o nouă eră în viața României. S-a întâm-

Fostul senator și, în a doua legislație, deputat NIȚU VASILE, devenit prefect al județului Argeș, deși avea împreună cu soția sa un apartament cu două camere, a solicitat și a primit un apartament cu trei camere de la Primăria municipiului Pitești, la 8.VI.1990, pe când deținea funcția de „primar al județului”.

După ce, la 16.X.1991 a introdus acțiune de divorț, Prefectura județului Argeș îi atribuie un nou apartament cu trei camere, cu 45,81 m.p. suprafață locuibilă, care i se închiriază numai lui.

Apreciem că dobândirea, mai întâi cu chirie, fără a fi îndreptățit, și apoi în proprietate prin cumpărare, de către fiecare dintre soți a câte unui apartament cu 3 camere, până la pronunțarea divorțului, a fost posibilă numai datorită influențelor determinate de poziția pe care o deținea Nițu Vasile în județul Argeș, sens în care pledează faptul că pe 27.X.1991 Prefectura județului Argeș îi comunică acestuia atribuirea apartamentului care a doua zi, pe 28.X.1991, este repartizat, în scris, Prefecturii Argeș.

plat așa? Unii vor spune da, alții vor spune pe jumătate, alții, poate, vor spune numai un sfert. Și eu zic că, dacă există unele eforturi care se fac, chiar și la ora actuală, în domeniul economic, în domeniul organizării, în domeniul, știu eu, administrației, nu există, stimați colegi, nici un fel de interes și nici un fel de efort pentru îmbunătățirea climatului socio-moral din această țară.

Dacă vă amintiți, stimați colegi, atunci când domnul prim-ministru și-a prezentat programul de guvernare, în toamna anului 1992, de la acest microfon, m-am adresat domniei sale și am spus: cum este posibil ca într-un pro-

LUPU CALOTĂ FLOAREA
Deputat de Teleorman
1990-1992; 1992-1996

La 01.01.1990 locuia în Roșiori de Vede, str. Rahovei, bl. 101, sc. A, et. II, ap. 6 în calitate de chirieș din 3.I.1980.

La 12.II.1991, cu contractul de vânzare-cumpărare, a cumpărat apartamentul pe numele soțului, Lupu Nicolae.

Adunarea Deputaților, cu adresele nr. 12, 16 și 68/1990, a solicitat și Primăria Municipiului București, cu adresa nr. 66 S.G. din 6.IV.1992, i-a pus la dispoziție apart. 26 din blocul 102 Izvor-Coșbuc, în cadrul cotei de locuințe.

Pentru acest apartament a fost nominalizată dna deputat Lupu Calotă Floarea, locuința fiind repartizată cu statut de serviciu, cu soțul Lupu Nicolae, fiica Lupu Calotă Ioana, fiul Lupu Calotă Mihai.

I.C.R.A.L. Cotroceni i-a încheiat contractul de închiriere nr. 118/7.IV.1993, ca locuință de serviciu.

Primăria municipiului București, cu adresa

nr. 133000/5.XII.1994, a pus la dispoziția Guvernului României, ap. 45/3 camere, situat în Bd. N. Titulescu nr.3 (colț cu Calea Victoriei).

Secretariatul Guvernului, cu comunicarea fără număr și dată, i-a atribuit acest apartament dnei Floarea Calotă, cu fiica și fiul.

ROMVIAL S.A. i-a încheiat contractul de închiriere nr. 63981/11.I.1994, având-o ca titulară pe doamna Calotă Floarea, alături de cei doi copii: Lupu Calotă Ioana și Mihai.

La 6.IV.1994 doamna i-a solicitat domnului Adrian Năstase prelungirea termenului de închiriere pentru apartamentul de serviciu din Bd. Libertății nr.102, sc. 2, et. III, ap. 26, sectorul 5, în perioada 7.IV.1994 - 1.IX.1996.

Di Axinte Gaspar a aprobat cererea înregistrată sub nr. 196/25.IV.1994 și urmare acestei aprobări, prin adresa nr. XIV/757/26.IV.1994 s-a comunicat S.C. Cotroceni S.A. această prelungire ce se află înscrisă pe contractul de închiriere.

Prin ședința civilă nr. 5938/27.IX.1994 a Judecătoria sectorului 5 București, rămasă definitivă la 21.XI.1994, s-a pronunțat divorțul

soților Calotă; copiii i-au fost încredințați mamei spre creștere și educare, dar situația locuinței, coproprietatea soților, nu s-a discutat; astfel că Lupu Nicolae a rămas în apartamentul din Roșiori, în timp ce soția și copiii domiciliază în București.

De la data de 11.I.1995, când i s-a predat noul apartament din blocul A1, Piața Victoriei, apart. 45/3 camere, dna Calotă Floarea deține două apartamente în București și figurează înscrisă în două contracte de închiriere, cu cei doi copii.

La somația organelor ROMVIAL de a-și reglementa situația locativă imediat, la data de 20.I.1995, a declarat că apartamentul de serviciu îl va preda Camerei Deputaților, fără a preciza data predării, în timp ce coproprietatea din Roșiori urmează să facă obiectul unei acțiuni de partaj.

Termenul de 5 zile acordat de ROMVIAL pentru predarea apartamentului de serviciu a expirat și dna Calotă nu s-a conformat, considerând că-l poate ocupa și pe acesta în termenul de prelungire a contractului.

deputat GAVRIL DEJEU

gram de guvernare, care cuprinde tot ce vrei și ce nu vrei, să nu se spună nimic despre necesitatea în sănătoșimii climatului socio-

referea la primul volum, sau la al doilea volum din acest raport. Important era că erau dovezi categorice despre fenomenul acesta al

sau doi, aici sau în altă parte: nu se poate concepe o dezvoltare economică-socială a unui stat, a unei societăți într-un climat de degradare morală! Nu este posibil! Cine nu acordă importanță acestui lucru înseamnă că nu vede lucrurile în chip realist!

Trebuie, dacă suntem stăpâniți de dorința sinceră și efectivă, concretă de a face ceva, trebuie să pornim cu toate elementele acestea, care constituie cauze ale fenomenului și să le punem capăt.

În încheiere, eu aș face o propunere. Sigur că ce a spus aici domnul vicepreședinte Gavra este foarte înțelept. Eu, ca jurist, aș face o traducere a ceea ce spune dumnealui. În drept există următorul principiu: un act nul sau anulabil, constatat în instanță judecătorească, are drept efect

În cazul domnului PĂUNESCU ANDREI ALEXANDRU, director al ziarului „Vremea”, redactor șef al revistei „Totuși iubirea” și director general al „E.F.A.P.” S.R.L., la cererea sa, cu toate că nu era în raporturi de muncă cu Guvernul, iar Hotărârea Guvernului nr. 622/1994 nu intrase în vigoare, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului, i se atribuie la 5.VIII. 1993 și i se încheiază direct la 17.VIII.1993 de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, cu regimul de locuință de serviciu, un apartament cu 3 camere.

cuintelor și a repunerii în situația anterioară, eu mai fac o propunere absolut concretă, care este de această dată la îndemâna Parlamentului, a grupurilor parlamentare și a forțelor politice care reprezintă puterea în această incintă, pentru că nu numai pe cale strict legală se pot lua măsuri. Se pot lua măsuri și pe cale politică, și acestea pot avea chiar o semnificație mai mare decât o hotărâre judecătorească. Iată ce vă propun, stimați colegi: propun partidelor politice și grupurilor parlamentare, dar mai cu seamă partidelor politice care au

(...) foștilor consilieri prezidențiali **CARP GHEORGHE** și **TALPEȘ IOAN** li s-a atribuit și închiriat, în cazul primului (la 12.02.1991) un apartament cu 7 camere și 142,20 mp pentru patru membri ai familiei, iar în cazul celui de-al doilea (la 28.03.1991) un apartament cu cinci camere și 101,16 mp pentru trei membri ai familiei. Ambele persoane au cumpărat apartamentele pe care le-au ocupat în calitate de chiriași pe data de 10.12.1991 și, respectiv, pe data de 25.11.1991. Menționăm că locuințele care erau deținute la data de 1.01.1990 în calitate de chiriași de domnii **CARP GHEORGHE** și **TALPEȘ IOAN** au fost predate ICRAL-ului.

girul acesta al autorității politice asupra membrilor lor de partid, indiferent că sunt în Guvern, că sunt la Președinție, că sunt în Parlament sau în orice altă instituție a țării, ca în prezența unor cazuri concrete, reale, efective și dovedite de corupție, zicem noi deocamdată, pe tema Apartamentului, să ia măsurile cuvenite împotriva propriilor lor membri pentru a intra în legalitate. Dacă nu vor face-o, avem la îndemână judecătorul suprem, opinia publică, care urmează să se pronunțe asupra atitudinii lor.

BABIUC VICTOR

Deputat de București 1990-1992; 1992-1996
Ministerul Justiției - Guvern P. Roman
Ministru de Interne - Guvern Th. Stolojan

La 01.01.1990 locuia în București, str. Drumul Taberei nr. 55, proprietate personală, construită prin I.C.V.L., contract 908/16.12.1970, cotă-parte indiviză cu o nepoată a sa. La adresa de mai sus, apart. 43/3 camere se află blocul R. 5, preluat la data de 09.09.1970.

Primăria municipiului București, cu adresa nr. 127654 din 15.11.1990 a atribuit apartamentul 44/4 camere din blocul 103 Izvor-Coșbuc, din Bdul Libertății 20, et IV, domnului Victor Babiu cu soția. În baza acestei adrese, I.C.R.A.L. Cotroceni i-a încheiat contractul de închiriere nr. 471/01.08.1991, titularul fiind dl Babiu Victor cu soția, Babiu Lucia.

La 30.09.1991 dl Babiu Victor a cumpărat apartamentul repartizat, cu contractul de vânzare-cumpărare nr. 10398.

OLIVIU GHERMAN

Senator Dolj 1990-1992
Președintele Senatului 1992-1994

La 01.01.1990 locuia în Craiova, str. Braza lui Novac, bloc 05, apart. 8, proprietate personală construită cu contract de cumpărare nr. 262/1979.

Senatul, cu adresa 525/1994 a solicitat și Primăria Municipiului București i-a transmis, la dispoziție apartamentul 4/5 camere plus cameră de serviciu etaj 2 din șos. Kiseleff nr. 20, sector 1.

Secretariatul General al Senatului prin adresa nr. 1785/23.12.1994 i-a solicitat SC Herăstrău Nord SA să-i întocmească formele legale.

I s-a încheiat contract de închiriere nr. 52515/28.12.1994 în folosință fără statut de serviciu și vize referitoare la vechea locuință.

În prezent domnul Oliviu Gherman ca președinte al Senatului este cazat în București într-o vilă de protocol a Guvernului României pe durata exercitării funcției și dorește să-și stabilească domiciliul în Capitală.

corupției și că trebuia, după părerea mea, să se adopte măsuri, pentru că era vorba despre intervenția Parlamentului României, nu de intervenția unui fitecine. Trebuia să se întreprindă niște măsuri pentru a se demara cel puțin procesul acesta de stopare a fenomenului corupției.

Am sesizat până acum așa ceva în viața noastră, cu eficiență? Nu.

Prin urmare, stimați colegi, fenomenul „Apartamentul” nu este izolat. El se întregărează într-un fenomen general, într-un fenomen care se adresează mai ales concepției și gândirii morale, sau amorale, sau imorale, dacă vreți. Și fac următoarea afirmație, am făcut-o și acum 3 ani, o fac și acum; Dumnezeu să-mi dea prilejul să o mai fac peste un an

desființarea tuturor consecințelor care s-au produs în viața socială sau în raporturile dintre oameni în baza acestui act. Dacă aceste o

sută și ceva de cazuri de corupție și - bine s-a spus aici - aceasta este numai spuma și nici aceasta întregă... Adeverul este - și cred că și dumneavoastră, în audiențele din teritoriu vă întâlniți cu situații când vin oamenii la noi și se plâng pe teme de locuințe, câte nu vă spun, știți dumneavoastră - că este un fenomen de masă care măcină într-un fel oarecare efortul de restructurare și de reasezare a societății românești pe picioare sănătoase.

Prin urmare, în afară de efectul acesta al constatării nulității actelor de corupție pe tema lo-

(...) Astfel, senatorul **SERGIU NICOLAESCU** a cumpărat la 10.10.1973 un apartament la parterul unui imobil, pe care l-a vândut matusii sale la 17.01.1991. Anterior vânzării acestui apartament a solicitat un altul care i-a fost atribuit și închiriat la 23.12.1991, în același imobil în care se găsește și cel vândut. Din anul 1990 domnul senator mai deține cu chirie, tot în același imobil, la subsol, 5 camere pentru activități cinematografice. Din verificările făcute a rezultat că matusa domnului senator a decedat, singurii moștenitori fiind domnii **Nicolaescu Sergiu** și **Nicolaescu Maria Iolanda**, ceea ce înseamnă că **Nicolaescu Sergiu** și familia sa dețin în prezent întregul imobil.

moral dintr-o țară, de la noi, și să nu ai un program de guvernare, un program de acțiune pe această linie? Și nu s-a făcut nimic și nu se face! Vedeți că nu se face, și în decursul anilor și acum. Acest „Apartament” nu este altceva, decât rezultatul acestei stări de degradare, de decrepitudine morală, în care se complac unii dintre membrii societății noastre și, din păcate, chiar și din cei care sunt la nivele superioare. Mă face să cred, este o părere personală, că există un interes pentru a nu se pune stavilă acestui fenomen, un interes care mizează, undeva, în sfera politicului.

Nu se poate, după părerea mea, ca, după 5 ani de zile, să ne întâlnim acum, în 1995, cu astfel de fenomene care se derulează în fața noastră și care să nu primească răspuns.

Stimați colegi,

Am fost de bunăcredință, când am dezbătut Raportul corupției aici, nu are importanță că se

Domnul senator **VĂCARU VASILE** deținea, cu titlu de proprietate, la 01.01.1990, un apartament cu 3 camere, pe care l-a donat unuia dintre fiii săi la data de 24.09.1991. În urma solicitărilor făcute de domnul Vasile Văcaru pentru care s-a susținut că are o „situație locativă precară”, i s-a atribuit la 03.09.1991, un alt apartament în blocul D1 (Piața Victoriei), apartament care a fost schimbat la 12.12.1991 cu un altul.

Menționăm că domnul Văcaru Vasile deținea comunicarea aprobării schimbului de locuințe mai sus amintit (schimb care a fost realizat în fapt) înainte de primirea apartamentului din blocul D1, pentru care nici nu i s-a mai încheiat contract de închiriere.

O demonstrație a scandalului grâului:

Guvernul Văcăroiu aplică în agricultură politica Lenin: „... Lupta împotriva proprietății private”

Dragostea de pământ a țaranilor români a supra-viețuit terorii roșii. Ca urmare, în 1990, aceștia au cerut restituirea celor furate de statul comunist: pământul și anexele etatizate și colectivizate - animale de tracțiune și producție, tractoare, căruțe, pluguri, batoze, semănători, seminte ș.a. Țăranii erau conștienți însă că restituirea în natură a inventarului agricol jefuit în urmă cu circa 40 de ani nu mai este posibilă. Dar tot ei știau că timp de patru decenii pământul lor a fost exploatat la sânge deși în interesul nomenclaturii comuniste. Or, în 40 de ani venitul net în echivalent grâu (minimum 600-1.000 kg/ha) ar însuma minimum 24.000-40.000 kg grâu la 1 hectar, ori (la prețurile actuale) un venit între 4.000 și 6.800 dolari/hectar (între 8,5 și 14,5 milioane lei). Așadar statul comunist

în stat votează și promulgă așa numita lege a Fondului Funciar nr. 18/1991. În locul promovării privatizării reale a agriculturii, această lege separă proprietatea asupra pământului, care este privată, de proprietatea asupra mijloacelor de producție, care este monopol exclusiv de stat, ca pe vremea comunismului-bolșevic. Monopolul statului este efectuat de Agromec, Romcereal, Semrom, Bânci ș.a. Această separare în cele două laturi a procesului unic de producție agricolă a creat o clasă de tirani - „neonomenclatura” - reprezentând Statul și o clasă de oropiși, un fel de neoiobagi, țărani proprietari de pământ aflați fără apărare și considerați fără drepturi de către reprezentanții Puterii, „monopolisti de stat”.

Experiența ultimilor 2-3 ani demonstrează că Guvernul Văcăroiu utilizează în propriul interes această

de cultura grâului și a agricultorilor privați. Această „grijă” născută din indicația leninistă a generat „scandalul grâului”. Să urmărim ce „realizări deosebite” și ce „eforturi extraordinare” (spusele ministrului V. Tabără) își atribuie guvernul în campania de asigurare a pâinii poporului:

1. A creat o situație catastrofală la însămânțările din toamnă: în țară la 17 octombrie 1994 (semănatul trebuia încheiat până la 20 octombrie) orzul era însămânțat pe numai 41% (din 700.000 hectare) iar grâul pe numai 25% (din 2,6 milioane hectare). Semănatul a durat până în decembrie. Pe însemnate suprafețe țăranii au semănat grâul „cu mâna”;

2. Pentru arat-semănat Statul nu a pregătit baza materială necesară: din 162.000 de tractoare și 22.000 semănători au fost reparate și utilizate doar 44.000 tractoare și circa 9.000 semănători;

3. În 1994 s-au administrat la hectar, în medie, 41 kg îngrășăminte chimice, ori cantitatea minimă de îngrășăminte chimice - NPK, substanță activă (ș.a.) necesară la hectar pentru o producție de grâu de 3.000 kg este de 160 kg (în 1989 au fost administrate în medie 156 kg/ha NPK ș.a.). Cu 41 kg/ha îngrășăminte chimice, România se situează pe ultimul loc în Europa;

4. La semănat în locul utilizării unei semințe din categoriile biologice elită sau înmulțirea întâi, pe mari suprafețe s-a însămânțat sămânța de calitate inferioară; neselectată (cu neghină), amestecată (grâu nearistat cu grâu aristat, secară, orz) și netratată (împotriva bolilor care se transmit prin sămânță: mătura pitică, tăciune zburător);

5. În primăvară, deși obligat prin Ordonanța Guvernamentală nr. 20, din ianuarie 1995, M.A.A. nu a realizat combaterea bolilor și dăunătorilor în culturile de grâu. S-a invocat lipsa mașinilor și substanțelor necesare. Ca urmare, pe însemnate suprafețe plantele de grâu au fost atacate de boli (fusarioză), de insecte (ploșnițe) și buruieni (neghină, pălămidă, rapiță, mac ș.a.).

6. Durata recoltatului grâului politică: prelungit mult și s-a desfasurat ca corespunzător; pe suprafețe mici la p grâu s-a cosit sau i s-a tăiat înainte de recoltare. Cauze: întârzierea reparatilor. C cauzele 30.799 combine pentru peste 20.000 ale Agromec; pentru 10.000 ale PUN și 10.000 ale Statului. Durata recoltatului era de 51%;

7. Guvernul Văcăroiu, prin legea funciare și Financiară, a falterat și a distrus patrimoniul Romcereal, Bânci ș.a., deși cu toate acestea statul nu a dispus de nici un cent de la vânzarea proprietății private și de achitare pe loc a achizițiilor de grâu.

Neimplicarea intenționată a Guvernului Văcăroiu în incapacitatea Guvernului Văcăroiu de a gestiona responsabil agricultura în general, cultura și recolta de grâu, în special, sunt evidente. Atunci când atenția a situațiilor catastrofale asociate cu cultura grâului comunist, Guvernul Văcăroiu nu a avut nici o concluzie că ele nu au o motivație tehnico-financiară. Ele pot fi deosebite de cele din țările dezvoltate care au motive diferite doar printr-o motivație tehnico-financiară.

și-a însușit prin teroare, din exploatarea fiecărui hectar colectivizat echivalentul valoric al unui tractor având o putere cuprinsă între 45 CP și un tractor U 65 CP (cu cabină).

În virtutea acestor drepturi legitime, țăranii au cerut ca odată cu restituirea pământului să li se restituie și inventarul agricol sub forma unor credite ieftine pentru procurarea de unelte, animale și pentru efectuarea unor investiții necesare gospodăriilor individuale. Așa s-au petrecut lucrurile în alte țări foste comuniste: Cehia, Ungaria ș.a. Dar România a ocupat și în această privință o situație „originală”. În „consens” cu indicația lui Lenin: „... lupta împotriva proprietății private...” „după revoluție, puterea neocomunistă nu a inițiat și nu a realizat necesara acțiune legală, reparatoare. Adept al falimentarului colhoz sovietic, botezat colectivă - cooperativa agricolă, președintele Ion Iliescu, susținând centralismul comunist, singurul sistem care rezervă puterea, privilegiile nemeritate și îmbogățirea prin jefuirea țăranilor, a declarat: „Nici restituire în întregime nu se mai poate”

Prețioasa indicație prezidențială a fost însușită și aplicată cu zel de Guvernele și Parlamentul României. Ca urmare, aceste organe ale Puterii

situație și împotriva dezvoltării gospodăriilor agricole private familiale, care sunt obstrucționate intenționat. Afirmația este probată tocmai de „marea grijă” a guvernanților față

Câteva precizări

Pentru clarificarea ideilor exprimate de dl. senator Ioan Manea cu ocazia discuțiilor în Senat a Motiunii din 13 septembrie 1995, domnia sa consideră necesare următoarele precizări:

Producția de grâu, deși excedentară, nu depășește capacitatea de înmagazinare existentă, de peste 10 milioane tone.

Producția deficitară din emisfera nordică îi asigură desfacerea fără probleme și la prețuri ridicate, în următoarele 3-4 luni.

Guvernul care dispunea de aceste date, în loc să le facă din timp cunoscute producătorilor,

- să le asigure spații de depozitare - conservare la prețuri avantajoase,

- să le acorde prin Banca Agricolă credite cu dobânzi reduse în baza grâului aflat în custodie, pentru lucrările de toamnă, a

refuzat unele achiziții creând panică și determinând o criză artificială de supraproducție a grâului, creșterea ofertei, diminuarea prețurilor și favorizarea achizițiilor la jumătate din cursul bursei.

Populația satelor reprezintă 50% din populația țării. A câștigat măcar cealaltă jumătate ceva? Nu! Grâul a fost achiziționat cu maximum 240 lei/kg. în timp ce pâinea se vinde cu peste 1.000 lei/kg.

Au câștigat speculanții, inclusiv statul!

Încea o dată mica proprietate țărănească „a pierdut” o șansă de a se consolida.

Foto Căpitanu

Intervenție în Parlament a dlui deputat George STĂNESCU

Domnule președinte,
Doamnelor și domnilor deputați,

Aseară, târziu, am fost întrebat la telefon de un domn de la BBC în legătură cu această motiune și mai ales în legătură cu ceea ce au declarat doi colegi parlamentari din patru-later. M-a șocat să aflu, citez, că datorită vâlvei făcută în opoziție în legătură cu criza de supraproducție de cereale de la noi, prețul pieței mondiale la grâu a scăzut enorm.

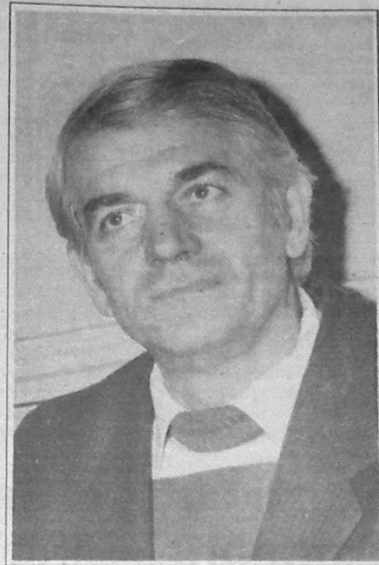
Domnilor, să revenim la realitate, să spunem aici lucrurilor pe nume și să ne gândim la ce trebuie să facem ca în astfel de criză, dar nu de supraproducție, ci de valorificare a produselor agricole să fie grabnic înlăturată. Să dezbaterem cu seriozitate această problemă. Să ne reamintim tot ceea ce am văzut noi cu toții în teritoriu sau ne-au relatat „hoții de păgubași”, adică producătorii agricoli în această vară. Dacă suntem convingși că au existat și că mai există încă multe greutăți în agricultură și că în această ramură a economiei care poate fi mai ușor redresată decât altele se va bucura de o atenție sporită, trebuie mai întâi să ne facem o imagine clară asupra celorlalte întâmplări de la semănatul grâului până la recoltarea care s-a așternut în lumea satelor nu este o legendă, ci o realitate, producătorul agricol, mai ales cel particular s-a văzut confruntat cu greutăți deosebite chiar de la începutul toamnei trecute. Nu a primit credite pentru înființarea acestei culturi, deși grâul a fost declarat de guvern, produs de importanță națională și potrivit prevederilor Legii 83/1993 trebuia să fie subvenționat de stat.

Din moment ce guvernul nu i-a acordat sprijin producătorului, mai ales celui particular, acesta s-a văzut nevoit să facă față prețului foarte ridicat al semințelor, apoi costului exagerat al lucrărilor mecanice. Lipsa sprijinului financiar i-a determinat pe majoritatea din producători să nu administreze îngrășămintele chimice și nici să erbicideze culturile. Condițiile de climă extrem de favorabile însă au sprijinit în chip fericit deficiențele din tehnologia aplicată și au determinat obținerea unei producții normale de grâu, în medie, așa cum s-a spus 3.000 de kg de grâu la hectar.

Guvernul nu are nici un merit din aceasta, pentru a merita laude, chiar recunoștință din partea producătorilor,

mă refer la cei particulari, guvernul ar fi trebuit să-i sprijine pentru a ieși din dependența față de o instituție anacronică cum este Agromecul. (Vociferări în sală). Costul mecanizării în 1993, potrivit datelor FMI prezentat de fapt la Simpozionul de la Ministerul Agriculturii din 17-18 ianuarie 1994, reprezenta, în 1993, cam 45 la sută din prețul de cost al cerealelor. În acest an prețul mecanizării este mai mare, bănuiesc, de 50 la sută, o dată ce numai pentru recoltat s-au plătit între 150-250 de mii de lei la hectar. Ceva mai grav că în parcelele de grâu ale particularilor s-a intrat abia la sfârșitul lunii iulie sau în august, pierderile prin scuturare sau a calității producției fiind foarte mari, pentru a face față situației, proprietarul funciar și-a amănecat tot ce a avut în casă, unii chiar o bună recoltă, acest nefericit producător se convinge repede că nu este băgat în seamă, o dată ce ROMCE-REAL, altă instituție anacronică nu și-a deschis porțile decât pentru societățile comerciale cu capital de stat și pentru asociațiile cu capital colectivizat. Statul prin instituțiile sale a monopolizat achizițiile de produse agricole, prețul cerealelor și condițiile de preluare au fost stabilite arbitrar, producătorul fiind o pradă ușoară a celor de la bazele de recepție. Se cunosc cazuri când laboratoarele au declarat sub STAS cantități mari de cereale pentru ca producătorul să fie obligat să vândă marilor crescători de animale, acest produs ca grâu furajer.

În această situație paradoxală se află producătorul sărac, mai sărac decât anul trecut, dar un sărac cu podul plin. Ce se va întâmpla cu grâul? Dar cu porumbul? Dar nu este vorba numai de cereale sau plante tehnice, mai este vorba și de lână, domnilor! De neplata la timp a laptelui și chiar al nepreluării acestui produs necesar așa de mult populației. Guvernul trebuie să fie de acord cu noi că este vorba de o criză, dar că această mare problemă a agriculturii, chiar în acest domeniu nu este singulară, nu se cunoaște oare că multe societăți comerciale nu au dat nici grâu, nici contravaloarea lui? Societățile nu au

dat decât o parte din ceea ce este prevăzut în contracte, ce se va întâmpla cu diferența? În ce buzunare vor intra sumele valorificării grâului? Care a fost soarta banilor încasați de asociații ca despăgubiri pentru calamități? Recunoașterea greșelilor de echipe care au guvernat țara, după decembrie 1989, ar dovedi în același timp disponibilitatea actualului guvern de a trece efectiv la o reformă reală în agricultură. Declarațiile repetate ale guvernului în țară, dar și peste hotare, că țara se află în tranziție spre economia de piață trebuie racordate realității. Guvernul trebuie să înțeleagă că nu cu jumătăți de măsură se poate crea această economie de piață.

În ceea ce privește agricultura, cea despre care spune că este o ramură din economie unde reforme se pot face rapid, nu în 10 ani cum declarau specialiștii noștri în ianuarie 1994, trebuie să existe, deci voința politică pentru crearea unui nou sistem de agricultură și trebuie ca nostalgicii să spună pentru todeauna adio sistemului de agricultură socialistă, care, dacă vă reamintiți, a dus poporul în pragul înfometării.

tului și intensității, munca depusă de un țaran poate fi comparată doar cu munca unui miner. Poate guvernării, potrivit lozincii post-decembriste: „noi muncim, nu gândim”, sunt „foarte prinși” de muncă? Din acest motiv, n-au gândit ce înseamnă munca în gospodăria agricolă privată familială. Aceasta poate explica faptul că țaranii activi, care cultivă 10 hectare cu grâu, la prețurile discriminatorii de mizerie, stabilite de stat, câștigă maximum 50.000 lei pe lună. În același timp - o lună - o îngrijitoare din Regiile autonome de stat primește un salariu de 300.000 lei, iar salariul brut al unui miner din Valea Jiului ajunge la 500.000-700.000 lei pe lună.

A treia: statul inventează fel de fel de piedici ca să nu achiziționeze și să nu achite grâul țaranilor. Așa se explică faptul că din cele 2,7 milioane tone de grâu contractate, Rom-

cereala a achiziționat doar circa 2,3 milioane tone (dar nu a achitat producătorilor multe miliarde de lei).

Din calcul rezultă că la producători au mai rămas între 2,0 și 2,6 milioane tone grâu în condiții necorespunzătoare de păstrare. Neachiziționarea deliberată a grâului de către stat, a determinat scăderea prețului unui kilogram de grâu la 180-150 lei și mult sub acesta. Neachiziționarea grâului de către stat pe motivul că nu sunt bani sau că acesta este bolnav, asociată cu fel de fel de piedici și șicane, uneori de netrecut, create de Romcereale, inclusiv amânarea la nesfârșit a achitării prețului grâului, deprecierea și irosirea recoltei, sunt acțiuni provocate și concertate de către Guvern. La fel o să se întâmple și cu floarea-soarelui, porumb, sfecla de zahăr? Aceasta este o variantă a „te-

rorii roșii” antinaționale și anti-țărănești preluate de la înaintașii comuniști-bolșevici și adaptată de realitățile actuale ale agriculturii românești și țării. Ele ținesc obiective politice: aducerea țaranului cu gospodărie privată familială în situația să renunțe la pământ și să-l cedeze statului sau să accepte reinscrierea în CAP - Asociație agricolă - dirijată de statul neocomunist în profitul neonomnclaturii și clientelei sale electorale.

Rezultă că Guvernul Văcăroiu și partidele care-l susțin se fixează politic în trecut, sub tutela Moscovei. Ele nu-și propun să realizeze reforma economică prin proprietate privată, economie de piață, comerț intern și extern liber și monedă stabilă și convertibilă.

Prof. univ. dr. doc. șt.
Teofil CRĂCIUN

Învățământul românesc, preocupare constantă a PNTCD

Organizată pe data de 21 septembrie 1995 de Departamentele de Studii, Doctrină și Programe ale PNTCD, conferința de presă cu tema „Anul de învățământ sub auspiciile noii legi a învățământului” s-a bucurat de audiență în mass-media. În deschidere, dl. acad. Gabriel Tepelea, vicepreședintele PNTCD, director al Departamentelor a arătat că partidul nostru, încă din primăvara anului 1990, a inițiat dezbateri privind învățământul, fapt concretizat de proiectul de lege depus la Parlamentul României în septembrie 1991. A fost omagiat aportul regretabilului acad. Caius Iacob pentru finalizarea acestui proiect.

Ulterior, în 1993, un nou proiect de lege a fost avansat noului Parlament ales în 1992, proiect realizat în cadrul Convenției Naționale pentru Reforma Învățământului

unde PNTCD a avut un rol esențial. În mod special, dl. acad. Gabriel Tepelea s-a referit la inițiativa legislativă a UDMR cu privire la învățământ arătând că „noi susținem drepturile la învățământ și cultură ale minorităților, dar nu putem admite discriminări pozitive și formulări certe cu logica și interesele bunei conviețuirii, intenția propagandistică a acestei inițiative fiind clară”.

În continuare, dl. prof. univ. Virgil Petrescu a arătat că în urma unei analize statistice aproape două treimi din articolele proiectului PNTCD se regăsesc în actuala lege. Idei propagandistice ale partidului nostru, cum ar fi introducerea religiei în școli, examenul de capacitate la gimnaziu, cercetarea universitară finanțată separat de bugetul învățământului, sprijinirea învățământului de limba română pentru

românii de peste hotare etc. (Dreptatea, nr. 80, august 1995) există în actuala Lege a învățământului care este rezultatul unei colaborări între membrii diferitelor formații politice și aplicată corespunzător va duce la o reală reformă a învățământului. S-a făcut apel la presă ca eventualele abuzuri în aplicarea legii să fie cunoscute de opinia publică și în acest fel s-a amintit de dl. lector dr. Corneliu Apostol Stănescu (Solidaritatea Universitară) lipsa de la bugetul învățământului a cel puțin 500 miliarde lei, prin nerespectarea art. 169 care prevede finanțarea art. 169 care prevede finanțarea învățământului în limitele a cel puțin 4% din Volumul Intern Brut.

Referindu-se la ideile ale proiectului nostru care nu au putut fi introduse în legea actuală, dl. deputat Costel Păunescu, membru al Comisiei pentru Învățământ, a subliniat în special existența în lege

a neobligativității predării religiei în cadrul gimnaziului și liceului art. 11 al. 2 „În unitățile de învățământ se interzice crearea și funcționarea partidelor sau altor formațiuni politice, precum și desfășurarea activităților de organizare și propagandă politică”, text care poate duce la interpretări abuzive.

Răspunzând unei întrebări din partea presei, dl. conf. Horia OPRICĂ a arătat că actuala lege trebuie completată cu Statutul Personalului Didactic, precum și cu legea bugetului local care să permită plan local finanțarea învățământului.

În încheiere, a fost lansată invitația pentru o nouă conferință de presă pe tema „Statutul personalului Didactic” preconizată spre sfârșitul anului.

Horia OPRICĂ

Odată cu noul an universitar, începe și o autentică reformă a învățământului?

Vrem sau nu vrem, trebuie să recunoaștem că noul an universitar nu debutează în condiții prea ferice... Deși Legea învățământului Nr. 84/1995, cu unele neîmpliniri, este considerată bună de majoritatea analiștilor serioși (nu discutăm despre cei care își dau cu părerea în necunoștință de cauză sau sunt deținători de informații după ureche ori cei care, dintr-un motiv sau altul, o blamează oriunde s-ar afla și în fața oricui îi ascultă), acest lucru nu este suficient. **Legea trebuie cunoscută și, mai ales, aplicată!** Ea oferă numai cadrul legislativ benefic unei reale reforme a învățământului românesc.

Cea mai importantă prevedere a legii în domeniul învățământului superior, la care ne vom referi în continuare, este aceea conform căreia se garantează **autonomia universitară** (art. 13 și întreaga secțiune a 7-a, capitolul IX, titlul II). Ea constă în dreptul comunității universitare de a se conduce, de a-și exercita libertățile academice (fără nici un fel de ingerințe), de a-și asuma un ansamblu de competențe și obligații în concordanță cu strategia națională de dezvoltare a învățământului superior.

Pe de altă parte, autonomia universitară se corelează cu principiul răspunderii personale și publice pentru calitatea activităților didactice și de cercetare științifică din instituția respectivă.

Deci, comunitatea universitară dispune de întreaga autonomie care vizează conducerea, structura și funcționarea instituției, activitatea didactică și de cercetare, administrarea și finanțarea, dar asumându-și răspunderea asupra propriilor decizii!

În baza legii, senatul fiecărei instituții de învățământ superior trebuie să adopte propria Cartă universitară prin care să se reglementeze întreaga viață a comunității universitare. Or sunt puține instituțiile care și-au materializat această obligație! Desigur, elaborarea Cartei universitare implică un oarecare efort, dar dacă nu se punește la drum, degeaba ulterior ne vom jeli că ne asuprește, cu „indicații prețioase”, autoritatea centrală. Vina va fi și a noastră! Vrem, nu vrem, să recunoaștem sincer doza noastră, mai mică sau

mai mare, de inerție în fața libertății câștigate cu mare trudă!

În mod evident, nu este rolul acestui articol să enumere și să analizeze toate prevederile, stipulate prin Legea învățământului, care trebuie să fie incluse în Carta universitară. Totuși, amintim câteva pe care le considerăm mai importante:

- criteriile și metodologia de alegere a organelor de conducere, prin vot secret, pentru perioade de patru ani;

- metodologia de organizare a admiterii, inclusiv precizarea condițiilor prin care absolvenții cu diploma de licență pot urma o a doua specializare (gratuit, în învățământul de stat), fără concurs de admitere;

- metodologia de organizare a examenului de licență (pentru învățământul universitar de lungă durată), respectiv de absolvire (pentru învățământul universitar de scurtă durată);

- metodologia admiterii și finalizării unor forme de învățământ post-universitar;

- planurile de învățământ (care se pot modifica numai începând cu anul I și pot fi concepute și în structura modulară) se elaborează de către facultăți sau departamente (structura care cuprinde mai multe catedre și are anumite prerogative), se analizează în cadrul consiliilor acestora, se aprobă de senatul universitar și se avizează de către Ministerul Învățământului (atenție!) pentru a fi în concordanță cu standardele naționale. Deci, nu control la un anumit număr de ore sau discipline, ci încadrarea planurilor între anumite limite și proporții rezonabile!

- dreptul de acordare, din fonduri proprii, a burselor de studiu și de cercetare, distincte de cele atribuite

privit altor reglementări legale;

- dacă înființarea de noi facultăți în cadrul instituțiilor de învățământ superior acreditate se aprobă de Ministerul Învățământului, senatul universitar are dreptul să aprobe înființarea de noi secții de specializare, desigur după desfășurarea procesului de evaluare a propriilor posibilități;

- înființarea departamentelor sau unităților de cercetare și/sau microproductive;

- dreptul de a selecta și promova personalul didactic și celelalte categorii de personal (de cercetare, didactic auxiliar, administrativ, didactic asociat);

- stabilirea criteriilor de apreciere a activității didactice și de cercetare;

- acordarea titlurilor didactice, științifice și onorifice;

- gestionarea fondurilor alocate prin bugetul de stat sau provenite din alte surse;

- asigurarea ordinii și disciplinei în spațiul universitar (accesul în acest spațiu este permis numai în condițiile stabilite prin Carta universitară sau prin lege);

- stabilirea programelor de cooperare cu alte instituții de învățământ superior și de cercetare din țară și din străinătate;

- înființarea fundațiilor, stabilirea și folosirea unor însemne și simboluri proprii.

Iată, în mare, cam ce ar trebui făcut, de noi toți, pentru a face să coincidă noul an universitar cu debutul unei autentice reforme a învățământului superior!

Virgil PETRESCU

Mircea Mihai MUNTEANU, deputat PNTCD (Prahova):

„Un minister încearcă să blocheze contractarea locuințelor de către familiile tinere”

Aplicarea Ordonanței Guvernului Nr. 19/27.10.1994 care acordă unele facilități la dobândirea de locuințe unor categorii ca familiile tinere, invalizi, răniți în Revoluție etc. a întâmpinat mari dificultăți. Când, în fine, lucrurile păreau să intre într-o stare de normalitate, Ministerul

Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului blochează acțiunea introducând o clauză-excepție neprevăzută în Ordonanța 19! Dl. deputat M.M. Munteanu exemplificând cu unele cazuri din municipiul Ploiești, solicită Guvernului aplicarea propriilor acte legislative.

Negocierea politică între cooperare și confruntare (I)

...din perspectiva alegerilor locale și parlamentare în anul viitor, negocierile vor constitui un punct de acord fără probleme și care puncte vor crea dificultăți. Aceasta constituie baza pentru alcătuirea mandatului de negociere, întrucât cunoscând punctele de divergență, negocierii trebuie să știe cât de departe pot merge.

Stabilirea obiectivelor, priorităților și argumentelor celorlalte partide se poate face pe baza informațiilor extrase din platformele lor politice, din dezbaterile publice, din declarațiile făcute de liderii lor la conferințe de presă, în interviuri etc.

1 Pregătirea negocierilor

Pregătirea conținutului negocierilor

În această fază se stabilesc obiectivele și argumentele ce vor fi folosite. Obiectivele sunt elaborate din Programul partidului și din Platforma electorală a partidului. Acestea sunt apoi ierarhizate conform unei ordini de priorități: cele ce sunt stabilite și deci nu pot fi negociate, cele ce sunt foarte importante dar nu intangibile, cele la care se poate face concesii și cele la care se poate renunța dacă este necesar.

După stabilirea priorităților, se caută argumentele pentru susținerea și se pun în ordine conform cu puterea lor de a convinge. Cele mai solide sunt argumentele obiective, bazate pe fapte, asigurându-se că puteți procura suficient material de lucru. Poziția dvs. în negocieri este întărită dacă la dispoziție surse relevante și credibile. Nu trebuie neglijate nici argumentele subiective, dacă sunt prezentate la momentul oportun.

Pregătiți-vă să înfrunțați contraargumentele adversarilor. Ele vor fi prezentate de cineva din grup, având rol de „avocat diavolului”. Astfel, este bine testată în avans trănăcia argumentelor și a poziției la negocieri.

Luată-vă un spațiu de manevră suficient de larg. În timpul pregătirilor este periculos și dezavantajos să vă fixați pe obiective foarte precise și să delimitați prea exact ceea ce vreți să obțineți. Consecința ar fi o anumită rigiditate în negocieri și o ratare a posibilităților noi și interesante ce pot apărea în cursul negocierilor. De aceea, flexibilitatea este esențială în obținerea unui rezultat optim.

1.2. Analiza obiectivelor partenerilor de negociere

În cursul fazei preliminare vor fi analizate nu numai obiectivele pe care dorim să le îndeplinim, ci vom identifica de asemenea obiectivele celorlalte partide, argumentele ce le însoțesc și vom încerca să

deducem lista de priorități. Este foarte important să putem ști asupra căror puncte este posibil să cădem de acord fără probleme și care puncte vor crea dificultăți. Aceasta constituie baza pentru alcătuirea mandatului de negociere, întrucât cunoscând punctele de divergență, negocierii trebuie să știe cât de departe pot merge.

Stabilirea obiectivelor, priorităților și argumentelor celorlalte partide se poate face pe baza informațiilor extrase din platformele lor politice, din dezbaterile publice, din declarațiile făcute de liderii lor la conferințe de presă, în interviuri etc.

1.3. Stabilirea plafonului maxim și minim

După parcurgerea primelor 2 etape, se vor stabili obiectivele realizate. Desigur, în cursul negocierilor vom încerca să obținem mai mult decât ceea ce considerăm realizabil. De aceea este necesar să definim plafonul maxim și plafonul minim de realizat:

- plafonul maxim = rezultatul maxim ce ne propunem a obține. Acesta trebuie estimat cu realism, dar fără a ne subestima posibilitățile.
- plafonul minim = rezultatul minim ce trebuie obținut. Mai jos de atât nu mergem.

Se subînțelege că celelalte partide nu trebuie să cunoască acest prag minim pentru că altfel nu ne-ar oferi nimic peste el!

1.4. Stabilirea tacticii de negociere

Opțiunea pentru o tactică anume depinde de resursele fiecărui partid, de raporturile de putere cu celelalte partide și de oamenii ce sunt trimiși la masa negocierilor. Dacă avem 2 sau mai mulți negociatori, trebuie să distribuim între ei sarcinile astfel încât fiecare să știe ce are de făcut.

Tactica adoptată trebuie să răspundă la întrebările:

- Cine conduce negocierile?
- Cine consemnează greșelile și reușitele celorlalte părți?
- Cine face propuneri și în ce moment al negocierilor?
- Cum procedăm când suntem în dificultate?
- Putem întrerupe un negociator de-al nostru în timp ce vorbește?
- Cum procedăm dacă au fost atinse limitele mandatului de negociere?

1.5. Pregătirea mandatului

Alegerea negociatorilor și stabilirea mandatului este o acțiune de maximă importanță. În principiu, președintele organizației locale ar putea fi unul dintre negociatori. Dar, din păcate, uneori funcția de

președinte nu asigură automat și calitățile de bun negociator. De aceea organizația trebuie să trimită la masa negocierilor doar acele persoane capabile să obțină cele mai bune rezultate.

Care sunt cerințele pentru o bună delegație? Iată câteva:

- ◆ Delegația trebuie să contină cel puțin 2 membri. În primul rând, aceasta aduce avantajul că ei se pot sprijini unul pe altul în situații dificile. În al doilea rând, se diminuează posibilitatea ca unele susceptibilități sau defecte de temperament ale unei persoane să aibă un profund efect negativ asupra negocierilor. În al treilea rând, calitățile mai slabe de negociator ale unuia pot fi compensate de talentul celorlalți.

- ◆ Delegația trebuie să aibă autoritate politică, abilitate de negociere și o cunoaștere amănunțită a chestiunilor politice importante.

- ◆ Delegația trebuie să se bucure de încrederea deplină a organizației locale a partidului.

- ◆ Delegația e recomandabil să fie compatibilă, ca vârstă și mentalitate, cu celelalte delegații. De exemplu, dacă ceilalți delegați sunt persoane de 30-40 de ani, iar delegația noastră conține doar persoane trecute de 60 de ani, punțile de comunicare se vor stabili foarte greu.

Mandatul delegației, aprobat de conducerea organizației, stabilește clar ce se poate face și ce nu poate face delegația. Pentru a elabora un mandat corect, trebuie avute în vedere următoarele întrebări:

- ◆ Ce dorim să obținem?
- ◆ Care sunt posibilele puncte de divergență cu partenerii de negocieri?

- ◆ Care sunt relațiile cu celelalte partide?

- ◆ Care sunt susceptibilitățile celorlalți?

Organizația locală va discuta toate consecințele posibile și va da negociatorilor spațiul de manevră necesar.

- ◆ Cum trebuie să arate un mandat ideal?
- ◆ A fost discutat în amănunt și fiecare știe ce are de făcut.

- ◆ A fost aprobat și este sprijinit de conducerea organizației.

- ◆ Negociatorilor li se acordă toată încrederea.

- ◆ Mandatul a fost stabilit cu consultarea forului ierarhic superior.

- ◆ Mandatul oferă suficient spațiu de manevră.

- ◆ Rezultatul negocierilor va fi judecat de către cei ce au dat mandatul (conducerea organizației).

(va urma)

Silviu POPA

Sărbătoare a românilor din Franța

Pe 17 septembrie 1995, Biserica Greco-catolică română din Paris a devenit dintr-o dată neîncăpătoare.

Peste două sute de români au răspuns apelului Asociației Foștilor Deținuți Politici din România (AFDPR) care a inițiat dezvelirea unei plăci comemorative cuprinzând lista provizorie a episcopilor și preoților români martiri exterminați în temnițele și lagărele de muncă forțată în cei 45 de ani de teroare comunistă.

Un sobor de preoți format din Mgr. Gheorghe SURDU (fost deținut politic), Iacob GOIA și Dumitru GABOR au oficiat pomenirea nominală a celor 185 de prelați depistați de Cicerone IONIȚOIU prin apelurile făcute de-a lungul anilor. Parastasul s-a desfășurat după tradiția și orânduirea românească, avându-se în vedere că nu li s-a făcut slujba înmormântării atunci când au fost aruncați în gropile comune presărate pe tot cuprinsul țării.

Parastasul a fost urmat de dezvelirea plăcii, tricolorul care o acoperea fiind dat la o parte de fiica preotului Demetriu ILIESCU-PALAN-

CA, exterminat prin muncă forțată în lagărul Salcia (din Bălțile Dunării) și aruncat în groapa din cimitirul improvizat la Agaua.

Omagierea martiriului a fost făcută de Mgr. Gh. Surdu, trecut prin temnițele comuniste timp de aproape un deceniu și coleg cu foarte mulți dintre cei exterminați, care a subliniat personalitatea martirilor care conștienți de pericolul sistemului ateu instaurat cu forța de către trupele sovietice, au plecat pe drumul Golgotei românești spre a salva mii de suflete de la moartea spirituală. Și acolo, în temnițele unde numărul arestaților s-a cifrat la circa 3 milioane, preoții au format în jurul lor adevărate biserici invincibile oficiind Sfintele Taine în condițiile precare și periculoase și dând asistență creștină tuturor celor care o solicitau în acele locuri de deznădejde și de infern, reușind astfel să ajute la supraviețuire.

Mgr. Surdu a precizat că nu a făcut nici un fel de discriminare confesională, pomenindu-i pe toți în ordine alfabetică, începând cu Patriarhul, continuând cu Cardinalul și episcopii, până la ultimul preot sau călugăr descoperit până în prezent.

Cicerone Ionițoiu, inițiatorul acestei nobile acțiuni, după ce a subliniat că în același timp s-a făcut omagierea și în țară (prin concursul dlui Ilie Mihalce) la bisericile Buna Vestire din Sibiu (preot paroh Constantin MITEA), Biserica din Sângătin-Sibiu (preot paroh Gheorghe BĂDILĂ) și Biserica din Ruscior-Sibiu (preot paroh Gheorghe HONDREA) a făcut un istoric al rolului jucat de preoți în luminarea poporului prin învățătură, în cultivarea originii noastre române și mai ales în citorirea României Mari.

A trebuit să vină comunismul izerorât din minți diabolice, ca să distrugă tot ce ne lega de trecut, ca să extermină și pe acei „ierarhi” care au înfăptuit Marea Unire. Atunci, preoții „cu Crucea-n frunte” n-au părăsit poporul, ci l-au însoțit în temnițe, au murit în anchete, au fost prezenți în luptele din munți, rămânând pildă permanentă de dăruire pentru salvarea Țării.

Domnul Jacques CHAVALIER, prieten al României care pe linie umanitară și democratică a încercat să sprijine redresarea țării a prezentat situația dramatică din România.

O bogată pomană românească a

încheiat ziua festivă, susținută de foștii deținuți politici Gheorghe BENTZ, Nicole-Valery GROSU, Cicerone IONIȚOIU, Remus RADINA, Paul SINESCU, Gheorghe STANCIULESCU și alții.

A consemnat
Radu NEGRESCU-SUȚU

PRECIZARE

Precizăm pe această cale că punctele de vedere și aprecierile cuprinse în articolul **Mareșalul Ion Antonescu - Restituit în integritate**, apărut în numărul precedent al „Dreptății” sub semnătura dlui Sever Ionescu aparțin în exclusivitate autorului, ele nefiind sub nici o formă împărtășite de redacție, a cărei poziție față de problemele puse în discuție este binecunoscută.

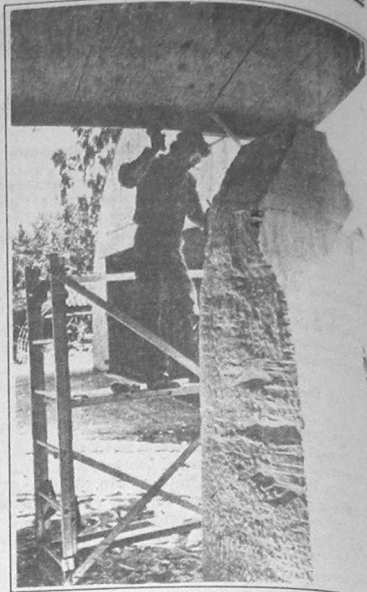
Carnet plastic

DUMITRU RADU - Vestitorii spiritului

Cele două saloane ale Galeriei de Artă „Simeza” din București adăpostesc expoziția personală de sculptură și desene a tânărului artist Dumitru Radu, absolvent din 1985 al Academiei de Arte Vizuale „Ion Andreescu” din Cluj și membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România. Activitatea creatoare desfășurată în cei zece ani de carieră este de-a dreptul impresionantă. Lucrări semnate de el pot fi întâlnite în diferite muzee și colecții de artă din țară și din străinătate (Italia, Suedia, Austria, Olanda, Elveția, Argentina).

În plină căutare de noi teme și modalități de expresie - tradiția îi impune (operele în cauză „au trecut” examenul Timpului) și inovația îl fascinează - Dumitru Radu și-a găsit (așa ne-o dovedește expoziția de față) principalul izvor de inspirație într-o plăcută „zăbăvă”: *Filozofia - Filozofarea*. Tema fundamentală o constituie *Omul* - expresie complexă a vieții, în general, raportul *spirit - materie*, în special. *Spiritul se zbate* să se elibereze, să se înalte și să zboare liber, *Materia*, însă, grea și rece (ce bine exprimă această realitate bronzul!) îl învalue, îl întunecă, tinde „să-l ferece”. De aici imensa *mobilitate*, dar și *durere a Spiritului* încetășat de-a se smulge din materia dură și cu tendința de vegnică subjugare. Sculptorul, prin diverse mijloace sugerează diversitatea de „creste” - *gropi și râpi adânci* cum le-a numit Tudor Argezi - care tind să apese omul. Sub altă formă - ca o vegnică întrebare - această dualitate a ființei umane apare și în „Nehotărâre” a marelui poet citat: „Pe coate cu luciferi, spoit pe piept cu aur/ Și tatuat cu fulger, să nu-nving? să nu lupț?...” *Aspirația* - lupta, realizarea, visul și zborul - este aceeași cu cea formulată de autorul „*Cântării omului*”: „Deschide-mi te suflet prin șapte ochi de flaut/ Și cântecul, și viața, și moartea să le-nec...” și-n cazul meșterului nostru care modelează lutul și tornă bronzul. Elementele sugerative - veritabile leit motive - din compozițiile inspirat fixate pe postamente de marmură sau de piatră albă, sunt: *Omul* (sub formă de cap, tălpile picioarelor, brațe sau picioare

scheletice, deci încă slabe, în căutare de sprijin), *Clopotul* sau forma de clopot a părții terminale a instrumentelor de suflat: tuba, cornul, trâmbita, trompeta, flautul etc, *Limba de clopot* și *Spațiul*... Semnificative din acest punct de vedere, dar și din cel al execuției artistice, sunt compozițiile (organizate ciclic): *Ecou*, *Fereastră*, *Rege*... În absolut toate, zăbăvirea, strădania de autodefinire și de comunicare cu semenii în scopul înălțării reprezintă ideea primordială care stă la baza existenței sociale și a progresului. De aceea *Ecoul* (un om ascuns în fundul unui clopot, cu picioare prea slabe ca să se poată ridica prin împingere), sau *Clopotul* reprezintă, în fond, *Omul* în *Fereastră*, omul, închis și în sine, dar și între zidurile reci ale unei temnițe, vra, prin această deschidere a sufletului propriu, să comunice cu lumea. *Rege* este o compoziție cu tâlc social: *Puterea* nu este obligatoriu a celui ce-o reprezintă: *regele*, aureolat cu un clopot de raze, menit să-i poarte poruncile până-n cele patru colțuri ale Pământului, are, ceafă-n ceafă, în interiorul clopotului, un alt cap - geniu binefăcător sau tembel întunecat? - care-l povătuiește (sau îi ordonă) ce să spună, ce să comande... În altă compoziție, care ne amintește, datorită efortului și încordării, de *Pescarii* lui Cornel Medrea, un truditur sisific, aproape în întregime apăsător de materie (i se văd doar gâtul și capul), încearcă „într-un avânt sălbatic” să se ridice și, odată cu el, să tragă după sine întreaga omenire. Alături, din toată această trudă nu rămâne decât un *viguros* - în ciuda pericolului - *gest-strigăt*: o mână subțire și hiperbolic de lungă, de parcă-n ea i s-ar fi concentrat întreaga ființă, este ridicată sus și drept, să poată fi zărită de orunde. În fine, un dirijor faustic, aplecat de-asupra lumii, încearcă să sincronizeze eforturile de înălțare ale tuturor. În altă structurare panoramică: pe niște tije metalice înalte și subțiri o mulțime de chipuri (veritabile compoziții) ocupate cu toate cele ale vieții (creșterea copililor, diverse activități etc) tronează *Umanitatea*. Uitând de înțelepciunea psalmistului (toate sunt deșertăciune), ea trăiește într-un *carpe diem* frenetic. În aceste piese-bijuterii care reclamă o

atență privire de aproape descoperim inconștientul colectiv, genial surprins în versul eminescian: „Aveam clipa, avem raza, care tot mai ține încă...” În ciuda tuturor avaturilor prin care omul este silit să-și trăiască clipa cea repede ce i s-a dat, concluzia finală este viguroasă, tonică: nu deznădejdea, ci lupta și încrederea trebuie să ne însoțească în tot timpul vieții.

Același univers problematic este prezent - în formă și-n culori originale - și-n suita de desene care împodobesc pereții. Toate - chiar dacă unele dintre ele reprezintă proiecte ce urmează să fie transpuse în material durabil - au existență artistică proprie. Și ele sunt atructurate ciclic: *Antecedentele foamii*, *Generații*, *Amintirile unui trompete* etc.

M. AUGUSTIN

Jurnal de spectacol

Will, Iulius și Alexandru

Câteva teatre bucureștene au decis să înceapă stagiunea cu o săptămână festivă pe parcursul căreia să-și prezinte cele mai noi producții. Cea de la **Teatrul L.S. Bulandra** a debutat cu recenta premieră **Iulius Caesar** de W. Shakespeare, în regia domnului **Alexandru Darie**, premieră ce a avut loc în luna iunie, în cadrul turneului în Japonia.

Programul artistic al regizorului dezbăluie încă din 1990 preocuparea

pentru abordarea sistematică a operei marelui dramaturg, în paralel cu treceri prin creațiile altor tîani, precum Pirandello sau Cehov. Rezultatele de până acum conturează un stil distinct, o personalitate aparte, dar de data aceasta ele se regăsesc în mică măsură, situându-se mai ales la nivelul intențiilor. Rămâne însă de stabilit contextul în care se plasează prezentul spectacol, deoarece, schimbând unghiul de abordare, aspecte diferite ar putea fi evidențiate. Pentru

început trebuie avut în vedere că ne aflăm în fața primei tentative a domniei sale de a monta o tragedie shakespeariană, căci precedentele propunerii au fost trei comedii. Alegerea s-a datorat desigur faptului că piesa oferă argumente clare pentru a confirma adevăruri devenite aproape truisme, de genul: „istoria se repetă la nesfârșit”, iar „Shakespeare, contemporanul nostru este un cronicar universal”. Decupajul operat pe text, în colaborare cu dna **Ramona Mitrică**, reușește să pună în lumină similitudinile identificate între scena politică romană a anului 44 î.ch. și cea românească aflată la distanță de două milenii. Viziunii regizorale îi lipsește din păcate forța și ritmul pentru a izbucni să stărnească reacții interioare și conștiințe, să azeze în fața spectatorilor o oglindă nelățătoare unde alți dictatori și alți conjurați își arată chipul. Repetici memorabile pe care se bazează întreaga construcție se pierd, înecate de inconsistența unor personaje, de motivațiile prea puțin reliefate. Restructurarea relațiilor și chiar reconsiderarea unor interpretări ar putea aduce acel plus de vigoare absent. La nivelul jocului actoricesc sunt destule remarci de făcut, dar în principal, persistă senzația de neadevare, de distribuție dezechilibrată. Se simte un amestec de stiluri, de parcă fiecare și-ar fi gândit separat rolul, folosindu-se de chei de descifrare diferite, nearmonizate într-o concepție realist-expressionistă a cuplului **Cornel Scripcaru - Oana Pellea** (Brutus și Lucius), sau prestația impresionantă a lui **Dan Aștilean** (Iulius Caesar).

În cazul altora însă, deranjează mult superficialitatea, apelul la șabloane sau emisia vocală deficitară. Observațiile acestea se adresează cu regret unor actori experimentați: **Serban Cella** (Marc Antoniu), **Marian Rălea** (Cassius), **Emilia Popescu** (Calpurnia) ș.a.

Utilizarea spațiului de joc provocă, la rându-i, nedumeriri contrare aprecierii generale de scenografie inspirată și incitantă, semnată **Maria Miu**. Acoperită de un soi de rumegus roșu în care își fac loc trei băltoace sângerii, scena se întinde agresiv, incisiv, mult în sală, dar prelungita avanscenă rămâne practic nefolosită. Cele două sau trei incursiuni în zonă anulează și ideea de separare a politicianilor de comunitate. Un alt spațiu cu funcție incertă și, de asemenea, prea puțin exploatat, este creat în spate, pe o platformă cu coloane paralelipipedice (sic!). Decorul multifuncțional, cum se dorește aici, - Roma, Capitoliu, sferă a transcendentalului - trebuie să urmeze o logică a convenției, fără de care devine ambiguu și greu de acceptat, în pofida ajutorului substanțial, de excelentă calitate, oferit de ecleraj și de comentariul muzical (**Adrian Enescu**).

Presărat cu momente de mare frumusețe, spectacolul lasă impresia că este perfectibil până a deveni o reușită reală. Dacă dl **Alexandru Darie** va reveni asupra montării rămâne la latitudinea domniei sale, dar cota sa regizorală ridicată îl obligă să se revanșeze și aceasta tot în domeniul tragediilor shakespeariene.

Anca ROTESCU

● Semnal ● Semnal ● Semnal ●

Lectura romanului **Plînsul lui Nietzsche**, semnat de psihiatrul englez **Irvin D. Yalom**, publicat la **Ed. Humanitas**, captivează de la prima pagină prin frumusețea stilului și bogăția de idei. Extrem de bine documentat și bazându-se pe date reale, autorul reușește să împletească imaginari biografice a două mari personalități: filosoful **Friederich Nietzsche** și **Josef Breuer**, unul dintre fondatorii psihanalizei. Alături de aceștia, **Sigmund Freud**, **Lou Salomé**, **Richard Wagner** și alții completează tabloul impresionant al sfârșitului de veac nouăsprezece la Viena. Tratatul prin conversație, în care se angajează cei doi protagoniști, dă naștere unor confruntări de profunzime legate de filozofie, autocunoaștere, singurătate, predestinare sau iubire. Citatele preluate din lucrările lor, reproducerea câtorva scrisori și documente, respectarea strictă a cronologiei sporesc senzația de autenticitate. Și totuși o ficțiune, dar una fermecătoare: a unei prietenii ce ar fi fost prea frumoasă ca să fi existat vreodată. (RA).

Oranki*. Șase ani prizonier în URSS - Marturiile unui ofițer român -

Cartea cuprinde 326 de episoade despre viața inimaginabilă a prizonierilor români din lagărele de la Oranki, Lagoda, Karaganda (aproape de China), Astrahan, Kiev, Moscova, Sverdlovsk (Urali), Arhan- gelsk (lângă Marea Albă). Sunt documente așternute pe hârtie, cu mari riscuri, în perioada războiului pe Bărăgan. Un om își poate pierde de condițiile limită trăite începând din prima fază a prizonieratului când mortalitatea era de 80% printre ofițeri și 80% printre soldați. Se stingeau pe capete cei ce nu puteau rezista la foame, sete, frig, tifos exantematic, dizenterie și alte neameze. În 1943, la Astrahan, pe Volga - își amintește Bejan - într-un lagăr la marginea mării, pe un frig de crăpau și pârâșuri, „păduchii bolnavi se împănau pe piepturile noastre”, erau oameni și nimeni nu se putea ocupa de cel ce-a murit. Ba, să mori, cel mai adesea mortul era în viața vii la control, încă două zile și chiar mai mult” pentru că nu se putea să primească în locul lui mâncare (...). „Larna era aspră, geroasă și pământul nu se putea fi săpat cu târnăcoape, cu furci, la toate încercările noastre nu reușeam decât să așchierăm pământul. Mortii erau mulți, pământul înghețat și atunci stăpânirea a dat ordin sanitarilor să facă gropi din morții goi, buboși, hidoși la față, fără nume, fără număr. Sub ger au înghețat toacă, s-au înghețat. Toată ziua treceam pe lângă stivele de morți. Noaptea când bătea vântul prin schelete sau când luna gălbuie păta maldărele de stârvuri, te cutremurau; era can- torocirile lui Ezechiel, teribilă imagine de apocalips!” (...). „Și-am numărat noi atunci nouăsprezece morți, trei sute doisprezece morți din toate părțile Europei” (...).

„Și la fel s-au petrecut lucrurile și în celelalte lagăre ca și în timpul desfășurării marșului însoțite de cântări de corbi” (...). „Ceea ce mi-a amintit el (un prieten căzut prizonier în 1942 la Cotul Donului (n.m.)) este întocmai cu ceea ce eu am văzut și ne-am cutremurat. Soldați care tăiau pulpe sau țese de morți, le frigeau și apoi le comercializau; alții amestecau cîmășie de coajă de pâine primită ca hrană de la ruși cu excremente umane, o coceau din nou și o vindeau flămânzilor. La focurile improvizate în țarcuri, seara, oamenii își frigeau centurile sau țalpăle de la bocanci, le mâncau scorojite și a doua zi mureau. Coloana de prizonieri pleca în zori, mai departe, pe jos, către Urali”.

Întregul capitol intitulat „Cei ce-au murit” este constituit într-o zguduitoare mărturie scrisă direct sub dictul amintirilor, fără artificii. Ele vorbesc în același timp despre căderea omului sovietic produs al ideologiei marxist-leniniste ce

execută orbește ordine, ori se complăce în nepăsare, în contrast cu victimele ce înfruntă gerurile rușii animate de firul credinței și al patriotismului, străduindu-se să păstreze zestrea de umanitate și demnitate.

Dar nu toate episoadele sunt axate pe relatări apocaliptice. În secvența „Când l-am botezat pe Mișa” registrul este diferit. În lagărul de la Mânăstârca pe un ger de -56 grade pârâșele și chemat să oficieze o slujbă la căpătâiul unui copil bolnav. Părinții, ofițeri sovietici (mama chiar ofițer politic) din conducerea lagărului erau cutremurați la gândul că Mișa al lor va părăsi această lume fără a primi taina botezului. Cu precauții infinite, bruscări de formă, părintele este introdus în locuința ofițerilor. Cei doi riscă, riscă și părintele. După oficierea botezului, părinții lui Mișa și părintele se ospătează cu vin de Cotnari și discută despre România pe care soțul o cunoștea. Mai târziu, pe când părintele Bejan lucra pe șantier, e chemat la ofițerul Ivanov, spre a-i aduce la cunoștință că Mișa s-a vindecat, iar cei doi soți își vor îndeplini visul de a pleca în misiune spre România - Aceeși obsedantă descriere a frigului și în acest episod. „Pădurea e vânăta și de frig trosnesc copacii. Pe șira spinării parcă te unge cineva cu spirt alb... Când se deschide ușa bordeiului frigul năvălește aburind de nu se vede om cu om și preface imediat picăturile fine din respirația noastră în chiciură”.

Un alt tip de credincios rus prezentat în această carte este Volodea. Acesta, un tânăr agronom dintr-un sat situat la 300 km de Moscova, îi prezintă prizonierului român eferveșcența creștinească din comuna sa natală. Aici sătenii au adunat bani pentru a-și construi o biserică, angajează preoți ambulanți, aduc anafură de Paști de la Moscova. În această acțiune este angajat plenar tatăl lui Volodea care pleacă în fiecare an, din timp, la Moscova, spre a aduce anafură pentru tot satul. Uneori satul îl așteaptă pe cel plecat noaptea întreagă...

Episodul despre „Diplomații spanioli” aduce nu numai o informație nedată despre soarta comuniștilor spanioli refugiați în Franța după biruința lui Franco, și de aici transferați în Germania și Rusia, ci și o prezentare gradată, axată pe un dialog viu, colorat. În bordeiele din URSS unde ei sunt cazați - bătrâni, femei și copii - alături de prizonierii, foștii partizani ai lui Dolores Ibaruri se arată la început mândri, nedispuși să comunice cu prizo-

nierii spanioli din „Divizia albastră” și nici cu „fasciștii” români sau germani. Încet, încet, gheața se topește între acești dezmoșteniți îmbrăcați ca pentru o altă climă. Românii le confecționează încălțăminte pentru copii etc. Se poate spune că omenia învinge închistarea în tagme a „diplomaților” cărora nu le vine să creadă că ei, luptătorii pentru biruința comunismului, pot avea o soartă identică cu cei ce luptaseră împotriva paradisului roșu. Secvența e o ilustrare a automatismelor dictaturii suspicioasă față de tot ce vine de peste graniță.

În sfârșit, „Golodovca” e ultimul episod asupra căruia ne vom opri. Într-o

rezistență românilor uimesc. „Nemții și ungurii trec în vârful picioarelor pe lângă bordeiele noastre. Le-am făcut o chemare pentru o acțiune comună. S-au temut. Iar noi, leșinați, rezistăm...” „După 10 zile însoțit de toată „rusăraia” generalul Vladimirov intră în bordeie. Lasă o hârtie șampilată conținând răspunsul de la Moscova. Greva reușise: „Prizonierii români vor fi repatriați până la 1 iulie 1948”.

Dar ajunși în Țara mult visată reînțepe ancheta: Ai făcut golodovca? Făcut. Și în curând vor urma încercările din temnițele românești.

Cartea părintelui D. Bejan care are la ora când scriu aceste rânduri 86 de ani s-a născut din durere și a fost trimisă spre semenii drept mărturie. Mărturia despre o lume guvernată de stereotipuri ideologice, de interese imperialiste cu un total dispreț față de oameni și omenie. Când dintre cioloveci se înalță vreunul spre credință, spre căutarea unor zări lăuntrice, naratorul notează cu emoție excepția.

Leit-motivul cărții îl constituie gerul, foamea, automatismele stărnirii. Cei ce-au rezistat nu sunt prezenți ditirambic drept eroi. Sunt cei care purtau în suflet pe Dumnezeu, un colț de țară de lângă Carpați, cei care au reușit să învingă ei zi de zi, ceas de ceas ispita alegerii între calea dreaptă și compromisi. În fond se cunoșteau acolo rezultatele alegerilor falsificate în 1946, se știa că România e condusă de comuniști. Și totuși prizonierii aceștia preferă să se supună la munci grele, să zgărăie pământul înghețat cu hârlețul în loc de plug, să care greutăți, să măture prin orașe, dar să-și păstreze demnitatea.

O carte document scrisă cu îndemănare și onestitate. Din suferințele acestor prizonieri se ridică impunătoare încrederea în elitele morale ale acestui popor. Și, doamne, câtă nevoie avem de asemenea exemple!

Și mă gândesc ce mină ar constitui această carte pentru un regizor inspirat.

Gabriel ȚEPELEA

P.S. Joi 21 septembrie a.c. autorul acestei zguduitoare evocări s-a stins din viață la Hârlău. Apucase să răsfăie cele două cărți pe care le-am recomandat editurii: „Hotare cu cetății” și „Oranki”.

* Dimitrie Bejan, *Oranki - Amintiri din captivitate*, Ed. tehnică, București, 1995

zi, în anul 1946, prizonierii desțeleneau poienile de la Șoniha - câteva sute de hectare. Prizonierii au încercat să se revolte, să nu mai iasă la lucru dar solidaritatea nu a funcționat. Au încercat și în 1947 cu aceleași rezultate. Văzând că au trecut 4 ani de la armistițiul și un an de la semnarea tratatului de la Paris, prizonierii îl întrebau pe ofițerul politic de ce nu le dă drumul la vetrele lor. Răspunsul era același: „Țara voastră nu vă vrea”, „schimbați-vă ideile, fiți alături de noi și vă vom trimite în țară”. În februarie 1948, prizonierii români semnează, câte unul, declarații: „Din acest minut intru în greva foamei până ce autoritatea sovietică îmi va răspunde în scris care este data până la care vom fi repatriați noi, românii”. Declarații similare fac și românii din alte bordeie. Intră în grevă și bolnavii din spital. Urmează 10 zile grele de foame, de presiuni. Hotărârea și

O clarificare așteptată și necesară

În cursul lunii septembrie, a avut loc o întrevvedere între P.F. Patriarh Teoctist și președintele PNTCD, Corneliu Coposu. Cu acel prilej, dl Sorin Dumitrescu i-a luat domnului Coposu un interviu, publicat în ziarul „România liberă” nr. 1672 din 22 septembrie. Președintele PNTCD a clarificat o problemă românească: spinoasă, nu numai pentru partidul pe care îl conduce dar și pentru întreaga societate românească: raporturile și relațiile dintre Biserica Ortodoxă Română și Biserica Greco-catolică. Am considerat pertinentă publicarea unui pasaj din interviu, care ni s-a părut a fi cel mai ilustrativ în sensul celor afirmate mai sus. („Dreptatea”)

– Domnule președinte, totuși, cât de «neconfesional» poate fi un partid în a cărui titlatură creștin-democrată există cuvântul național, atât timp cât moșia țării, de secole întregi, pliază națiunea pe ortodoxie?

– La noi nu a existat acest antagonism apărut recent între cele două biserici frățești. În toate momentele-cheie ale istoriei românești de la 1700 încoace, cele două biserici au fost împreună. Totdeauna în problemele naționale a fost o unire perfectă între cele două confesiuni. Aceste exacerbări ale unor ostilități înregistrate mai târziu sunt fie fructul unor velleități estompate, fie lipsa de înțelepciune a unor oameni politici sau fete bisericești, care probabil au vrut să speculeze și momentul confesional. I-am spus Prea Fericitului că eu am stat 11 ani, neclintit, lângă Mama. În fiecare duminică și la fiecare sărbătoare, Mama participa la biserică astfel: o dată la Biserica Ortodoxă, altădată la Biserica Greco-catolică. Totdeauna a considerat bisericile românești ca făcând parte integrantă din valorile românești. Dihonia care în anumite momente a intrat, în special în lumea clerului, este necunoscută printre credincioși. Acum a ajuns să fie provocată fie pe linie politică, fie pe traseul altor interese. Religia mea este greco-catolică. Am în spatele meu 7 generații de preoți, deci sunt strănepot de preot de dinainte de uniție.

– Cât din greco-catolicismul Dvs reprezintă tradiția familială și cât este opțiunea confesională a unui credincios practicant?

– În Transilvania eu nu cunosc cazuri ca cineva botezat ortodox să fi trecut la greco-catolicism sau invers. Fiecare mergea pe linia tradiției confesiunii în care a fost botezat. Indiferent de substratul politic al unirii cu Roma de la 1700 și de beneficiile care au urmat pentru populația din Transilvania, eu nu văd nici un fel de schimbare care s-ar fi adus comportării credincioșilor de pe urma acestui act istoric.

– Forța și originalitatea extraordinară a Ortodoxiei românești sunt date de latinitatea acesteia; Ortodoxia noastră este încă de la origini singura Ortodoxie latină. Nu credeți că în momentul de față, schimbate fiind condițiile de la 1700, un greco-catolic și-ar putea afirma greco-catolicismul deplin devenind la loc ortodox, așa cum erau moșii și strămoșii lui înainte de presiunile austro-ungare?

– Aici nu este vorba atât de opțiune, cât mai ales de tradiția care îți cere conservarea cultului în care te-ai născut. Personal, nu cred că pentru a fi român integru trebuie să fii neapărat ortodox; o serie întreagă de mari români care au contribuit în mod esențial la constituirea României moderne au fost de ambele confesiuni.

Semnal • Semnal

Marile figuri ale Bibliei, cartea teologului francez Fernand Comte, recent publicată de Ed. Humanitas, reunește referințe fișate în ordine alfabetică pentru aproximativ 120 de personaje ale istoriei sfinte. Fiecare prezentare este dublată de citate scurte din Cartea cârților, precum și de un sinopsis al principalelor opere de artă din pictură, sculptură, muzică și literatură pe care le-a inspirat. În încheiere, o cronologie încadrează personajele descrise în epocile aferente de acoperă perioada de la Creare până în anul 70. Semnalăm cititorilor noștri apariția volumului cu convingerea că, așa cum arată autorul în Introducere: „Contient sau nu, fiecare dintre noi se situează în gândire sau fapt în funcție de aceste evenimente. Este preistoria istoriei noastre”. Celor interesați de versiunea originală - deși traducerea Mihaelei Voicu este deosebit de îngrijită - le facem cunoscut că o pot achiziționa de la Librăria Humanitas deschisă la Institutul Francez. (RA)

Adevărul biblic pervertit în minciuna politică

În articolul „De la politică la erzie”, publicat în ziarul Dreptatea Nr. 77 - iunie '95, am exemplificat cum este întinată istoria națională, inclusiv ortodoxia, în miniseriul dintr-o fituică degradată de intemperii și de neatenția trecătorilor. Acest miniseriul este un șirag de fantasmă ce nu mai pot supraviețui nici cu respirația artificială, ex: „Monarhia nu e dată de Dumnezeu ci vine de la păgâni”. Păgânitatea acestei teze științifice din marxism-leninism învățat, dezvăluie, în mărcinșul său de vorbe, încălcări necontrolate ale deontologiei. Realitatea zilelor noastre confirmă în ochii lumii întregi că nu monarhia „vine de la păgâni”, ci tocmai o asemenea afirmație, ca atare, vine de la păgâni. Și nu opțiunea pro sau antimonarhică este pericolul prim, ci faptul că pentru a înșăla veridicitatea unui concept antinațional se recurge la diversiunea falsificării sensului și chiar a textului Sfintei Scripturi. Fundamentez această afirmație pe disecarea unui fals ce nu ne poate scăpa. Astfel, pentru a denigra monarhia - oricare ar fi ea, imperială, regală, prezidențial - originală etc. - se pune în circulație publică un text luat din Vechiul Testament. Acolo se arată că Domnul, mâniat pe poporul Său care nu mai acceptă la conducerea sa Judecătorii, ci vrea rege, „ne va judeca regele nostru, va merge înainte și va purta războaiele noastre”, deci Domnul, respectând liberul arbitru cu care El Înșuși l-a înzestrat pe om, îi spune în repetate rânduri lui Samuel, „ascultă glasul poporului și pune-le rege”. Însă „arată-le care vor fi drepturile regelui”. Dar să citez textul reproduș în miniseriul: „Spune-le că-i va pune să tragă la carele lui...”. Acum atrag atenția că în acest text din miniseriul este intercalat cu viclenie un verb care nu se găsește în Biblie, verbul „să tragă”. Verbul este inoculat numai cu intenția diabolică de a discreditat

monarhia regală. Chipurile, regele își va pune pe supușii săi „să tragă” la carele lui, adică îi va folosi pe supuși ca animale de tracțiune!

Menționăm însă că în toate edițiile Bibliei, inclusiv cele apărute în plină epocă ateo-bolșevică, verbul „să tragă” nu există pentru că Domnul nu l-a spus lui Samuel așa ceva. Intruziunea vicleană a verbului în textul Sfintei Scripturi are scopul de a otrăvi conștiința multor oameni care mai năpâstuie cărora li s-a inoculat naționalismul exacerbat și patima purificării etnice și politice prin politica de cadre. Citez corect textul din Biblie, reprezentând cuvintele Domnului către Samuel „Iată care vor fi drepturile regelui care va domni peste voi: pe fiii voștri îi va lua și-i va pune la carele sale și va face din ei călăreții săi și vor fugi pe lângă carele lui” (1 Regi, 8,11). Deci lipsește verbul diabolic „să tragă”. Fapt este că Înșuși Domnul a instaurat prin Samuel instituția monarhică așa cum ne ilustrează Biblia; citez: „Luând Samuel vasul cu untelemn, a turnat pe capul lui Saul și l-a sărutat zicând: iată semnul că Domnul te-a uns rege peste moștenirea Sa” (1 Regi, 10,1). Sfântului Prooroc Ilie Domnul i-a poruncit: „să se ducă la Damasc prin pustie și când vei ajunge acolo, să ungi rege peste Siria pe Hazael; pe Iehu, fiul lui Namsi, să-l ungi rege peste Israel, iar pe Elisei, fiul lui Safat din Abel-Mehoia, să-l ungi prooroc în locul tău” (III, Regi, XIXm 15-16). În fața acestui adevăr biblic, ce părere ne putem face asupra cuiva care afirmă public, chipurile argumentat, că „Monarhia nu vine de la Dumnezeu”.

dihonie marxist-leninistă din același miniseriul este reducerea în prim plan a luptei de clasă, a urii sângeroase împotriva boierilor. Căci boierii au înjunghiat țărănimă, încă de pe când boierimea nici nu apăruse, și au supt-o de vlagă, chiar și după ce

boierimea dispăruse din istorie, până la colectivizarea comunistă a agriculturii. Abia colectivizarea i-a eliberat pe țărani de moșierimea care nu mai exista de aproape un secol, i-a eliberat de drepturile cetățenești, i-a eliberat de proprietatea particulară asupra muncii și bunurilor lor gospodărești. În schimb, comunismul i-a înzestrat pe țărani cu „dreptul” de a munci în colectiv, ca gloată, sub biciul nomenclaturii p.c.r. Miniseriul debordează de ura împotriva boierilor fără a se fi documentat că în chiar plin comunism, istoria a confirmat, citez, „În epoca veche, boierii erau toți stăpâni de pământ, indiferent de suprafața stăpânită”. Și cel care avea zeci de sate și cel care trăia în devălmașie cu rudele lui - adică moșneanul sau răzeșul - tot boier se chema” (Ist. Rom. C. și D. Giurescu - 1975).

Așa ne explicăm omniprezența termenului de boier în colindele străbune. Cât despre familiile marilor boieri, știm că Movileștii, Craioveștii, Cantacuzinii etc. etc. ne-au dat constelația domnitorilor de frunte care, prin jertfa lor, au impus păstrarea neamului, a pământului străbun și a Bisericii strămoșești. Ca pretutindeni pe glob, și la noi, țărănimă a dus greu țării perioade întregi. Iar unele păături țărănești au suferit abuzuri și nedreptăți. Aceste fenomene nu justifică reinvierea mentalității luptei de clasă, de care au beneficiat lăudătorii p.c.r.-iști, care azi ne dau lecții de democrație. Așadar, monarhia vine de la păgâni. Și totuși, ideile fundamentale din miniseriul sunt etalate clar, fără echivoc. Citez: „Dacă prin vot secret poporul va vota pentru monarhie, noi trebuie să ne supunem, dar cu două condiții capitale: monarhul să fie de etnie română și de credință ortodoxă”. De aici se impun două concluzii:

1. - Dacă cel ales de popor va fi de altă etnie, voința sa exprimată prin vot secret va fi anulată pentru că a încălecat una din „condițiile capitale” ce i se impun. Cine îi impune „condi-

țiile capitale”? Cine îi anulează voința exprimată prin vot secret? Cei care de 50 de ani au în mână puterea să-și impună dorințele lor, prin pretențiile alegeri libere.

2. - În Suedia, țară păgănită de monarhie, la data de 14 iulie când prințesa Victoria a împlinit vârsta de 18 ani, mii de oameni s-au adunat în fața Palatului Regal cântând melodiile tradiționale aniversare, prințesa fiind fiica regelui Carol al XVI-lea Gustav și a reginei Silvia, de origine germană și braziliană” (Rom. lib. 17 iulie '95).

În Suedia - una din cele mai înaintate țări de pe glob - se poate afla în fruntea țării o persoană aparținând unei etnii din afară. Suedezii nu sunt intoxicați de conceptul purificării etnice. Nici de morbul naționalismului miop.

3. - Miniseriul arată că trebuie impuse poporului „condiții capitale” fără de care votarea lui secretă este un fel de a se afla în treabă. Poporul trebuie să aibă în vedere numai oamenii p.c.r.-ului cuadricelaf, descălecat la noi din furgoanele armatei roșii. Pe ei îi votează poporul de o jumătate de secol, cu aceeași libertate supravegheată, cu aceeași conștiință proletară prefabricată, cu același discernământ automatizat mecanic. Căci numai cu asemenea vot ne-am ridicat pe cele mai înalte piscuri de civilizație și progres, încât avem ameleți de înălțime. Și încă urcăm. Urcăm mereu. Așa ni se spune. Iar noi, ce să facem? Să credem. Nu? Căci cine știe ce mai poate veni de la diavol? Monarhia, oricum, nu poate veni de la păgâni. Fie chiar numai pentru motivul că păgânii au izgonit-o. Ca să nu ne păgănim după exemplul Angliei, Suediei, și a celorlalte țări care prin păgănitătea regală se află la prora destinelor lumii civilizate.

Preotul Iconom Stavrofor
PAVEL ZUZU,
Parohul Bisericii „Domnița Balasa”
BUCUREȘTI

Curs de management prin corespondență (II)

Atelierul 1

Dezvoltarea carierei

Rezumat
Atelierul 1 este format din două părți distincte: analiza studiului de caz și analiza propriei dvs. cariere, pornind de la cazul studiat.

Obiectiv

Sperăm că, prin participarea la acest atelier, veți obține:

- experiență în analiza și înțelegerea problemelor în grup mic;

- experiență în participarea la luarea deciziilor și elaborarea deciziilor;

- conștientizarea modului în care factorii motivaționali, organizaționali și de planificare nu pot afecta cariera;

- mai multă soliditate și încredere față de alții;

- o înțelegere a evoluției propriei cariere și asupra direcției spre care ea se îndreaptă;

- elaborarea unui plan de acțiune pentru propria carieră;

- dezvoltarea dvs. ca manager.

Materiale

Veți avea la dispoziție din timp materialul de caz și întrebările referitoare la acesta, iar în ziua atelierului veți obține formulările necesare dezvoltării carierei personale.

Vasile Pandelescu:**Studiul de caz pentru dezvoltarea carierei**

Vasile Pandelescu și-a luat titlul de inginer la un liceu cu mare prestigiu din orașul său natal și, ca urmare a performanțelor sale, a intrat cu o bursă mare la o facultate a Politehnicii din București. Fusese un elev foarte bun la matematică și fizică și a absolvit facultatea în 1982 și, grație

bunelor rezultate obținute, a fost transferat, după numai șase luni de stagiu, la un important institut de cercetare din Capitală. În timpul facultății, fără a depune o activitate politică prea consistentă, a devenit membru de partid.

La terminarea facultății, Vasile își dorea să se ocupe preponderent de cercetare fundamentală (matematica rămăsese marea sa pasiune), dar politica acelor vremuri impunea cercetării o apropiere mai mare de practică (așa-zisa „românizare”). După o perioadă de timp în care a lucrat (fără plăcere) în proiectare, Vasile este cooptat în colectivul de coordonare al unui program important, cu șanse destul de mici de reușită. Deși șeful său avusese anterior succese remarcabile în proiectele pe care le condusese, Vasile observă că noul proiect se duce de răpă și din cauza lipsei de competență a șefului său, în domeniul conducerii de proiecte. Încercarea sa de a atrage atenția asupra unor erori de management are ca finalitate apariția unei oferte din partea directorului de program: să urmeze cursuri de perfecționare în „știința conducerii”, la CEPECA. Vasile îl refuză pe director și se înscrie la cursuri postuniversitare referitoare la un domeniu pur teoretic, înrudit cu profesiunea sa.

Asemenea celor mai multe programe megalomane ale perioadei, proiectul la care lucrează Vasile cade, iar eroii noștri se hotărăște să se mute într-un colectiv nou, într-o altă secție a marelui institut. În 1986, la apariția unui nou program, la fel de puțin realist, pe baza experienței sale, Vasile este numit director de program. El își formează un colectiv de coordonare din foști colegi în care are încredere și începe proiectul. Pentru a se simți ferit de atacuri, el obține funcția de secretar al organizației de partid a secției. Foarte ambițios, în ciuda experienței anterioare și ignorând sfaturile colegilor, el lucrează

tot la cot cu subordonații, câte 16 ore pe zi, timp de 7 zile pe săptămână. Inevitabil, își neglijează familia (care este însă foarte înțeleghătoare) și apelează de multe ori la resurse neconvenționale (presuni, pile, memorii etc) pentru a menține în viață programul. În momentul în care proiectul este abandonat și fondurile sunt tăiate, ajunge în situația de a le cere celor cinci colegi din colectivul de coordonare să continue, pe speze proprii, proiectul. Refuzul acestora, motivat prin nepriceperea lor în activități de proiectare și execuție și prin imposibilitatea de a face față unei munci la care erau angajați înainte 100 de specialiști, îl intristează pe Vasile și-l face să-și ia, după doi ani, concediu de odihnă.

La întoarcerea din concediu, Vasile devine tot mai preocupat de sarcinile sale pe linie de partid, urmează un curs de activist politic și conduce cu oarecare succes, un colectiv de proiectare. Revoluția îl prinde, din punct de vedere profesional, pe un post de rangul doi, trist încă din pricina programului ratat. Fiind apreciat de colegi pentru comportamentul său prietenos și pentru calitățile sale profesionale, Vasile nu are de suportat reproșuri privitoare la activitatea sa politică, deși el apără de multe ori, în public, teoriile marxiste.

Pe plan profesional, el oscilează între posturi de manager de rangul doi și trei (șef secție - șef colectiv), depune eforturi pentru revitalizarea vechiului proiect și trăiește cu speranța unei reînnoiri la probleme teoretice. A încercat să-și construiască o societate cu răspundere limitată, dar a abandonat-o. Duce un trai modest, lucru ce îi provoacă inconfort numai din cauza implicațiilor acestui mod de viață asupra psihicului ficei sale. Pe plan politic, susține în continuare ideile socialiste, participă ocazional la ședințe ale unor partide de astfel de factură, dar nu se implică la nici unul dintre ele.

Ajuns în pragul vârstei de 40 de ani, Vasile a primit, în această vară, trei oferte destul de interesante:

1. să se înscrie într-un partid politic parlamentar, urmând să candideze pe listele acestuia la viitoarele alegeri;

2. să devină reprezentant comercial al unei firme mixte care se ocupă cu import de cosmetice din Orient;

3. să-și creeze un micro-colectiv care să reia vechiul program de cercetare.

Chiar dacă afirmă ideile de stânga, pe Vasile nu-l prea atrage politica și, în plus, are o părere proastă despre conducătorii partidului respectiv. El nu s-a ocupat niciodată până acum de comerț. În sfârșit, el știe că resursele ce i se pot aloca pentru proiect sunt insuficiente.

Exercițiu

După ce ați studiat cu atenție materialul de mai sus, vă rugăm să răspundeți la câteva întrebări:

1. Din punct de vedere al carierei, care sunt punctele tari și care sunt punctele slabe ale lui Vasile?

2. În momentele de răscrucă ale carierei sale, ce i-ați fi recomandat lui Vasile să facă?

3. Ce ar trebui să facă Vasile acum?

Recomandare:

Ar fi foarte bine dacă ați răspunde la fiecare întrebare pe o pagină separată și dacă ați păstra în dosar aceste foi.

Temă pentru atelier

După ce ați rezolvat exercițiul anterior, faceți-vă timp și gândiți-vă puțin la cariera dvs. Au existat oare asemănări cu Vasile? Ce doriți să faceți în continuare? Acest exercițiu vă va fi foarte folositor mai târziu.

Alexandru BĂDICĂ

Notă: Așteptăm scrisorile dvs.

Prof. dr. Ioan Pușcaș, președintele organizației PNTCD Sălaj, a reprezentat cercetarea medicală românească la Oxford

În perioada 26-30 iulie a.c. dr. Ioan Pușcaș s-a aflat în Anglia la o reuniune de specialitate. Iată ce ne-a declarat domnia sa cu privire la Conferința Internațională de Anhidrază Carbonică, desfășurată la Oxford, Anglia:

„Lucrările s-au desfășurat la Keble College, University of Oxford - una dintre cele mai vechi și mai pretentioase universități din lume, bucurându-se de o largă participare internațională. Așa cum au arătat organizatorii în cuvântul de deschidere a lucrărilor, delegația română a fost cea mai numeroasă după cea americană, excluzând desigur pe cea a englezilor - gazdele. Participanții au reprezentat în general marile centre universitare și de cercetare științifică din acest domeniu, din întreaga lume.

Lucrările s-au desfășurat pe sesiuni, conduse de biochimiciști, geneticieni, fiziologi și clinicieni, cu o largă renumiție oameni de știință, atotcunoscători în viața ai enzimologiei și anhidrazelor carbonice.

Privind conferințele și comunicările noastre amputice înscrise în programul de la Oxford, noi românii (singurii acceptați din Europa de Est), am avut șansa ca din totalul de 40 de conferințe organizate de către organizatori, să fim acceptați să prezentăm, iar din cele 51 de comunicări științifice, 20 să fie românești.

Elementul de noutate și de prioritate a fost cri-

terul de selecționare și acceptare a conferințelor și comunicărilor, acceptare decisă de către un comitet internațional extrem de sever și competent.

Privind noutățile aduse de noi, ele sunt multe și neîncăpătoare într-un interviu, fiind expuse rezumativ pe 250 de pagini în ediția a doua a cărții, din iulie 1995. Amintesc totuși câteva:

- o nouă teorie care explică transmiterea din

Mircea Mihai MUNTEANU,
deputat PNTCD (Prahova):

„Guvernul României nu-și precizează poziția în problema autonomiei locale“

Congresul Puterilor Locale și regionale din Europa (CPLRS) a adresat Guvernului României o serie de întrebări care urmează a fi adoptate în Recomandări 12 privind autonomia locală. Guvernul nu a catadicsit să răspundă, amânându-se astfel sosirea în țară a unei misiuni a CPLRS.

DL deputat M.M. Munteanu solicită Guvernul să-și precizeze de urgență poziția în raport cu documentul în discuție și să informeze Parlamentul României cu privire la răspunsul transmis forului european.

afară a semnalelor în celula animală a fiecărui organ și organism, precum și răspunsul celular;

- contribuții la elucidarea mecanismului prin care stressul sau unele medicamente sau hormoni, cresc valorile tensiunii arteriale și produc complicații cerebrale, coronariene etc.;

- contribuții la explicarea mecanismului prin care medicamentele cu efect hipotensiv și coronarodilatator, scad tensiunea arterială și ameliorează circulația coronariană, ca de exemplu: nitroprusiatul de sodiu, Hipazinul, Nifedipinul, Nitroglicerina, Izoketol și toate celelalte medicamente din această grupă;

- mecanismul biochimic prin care acroionii negativi scad tensiunea arterială și ameliorează circulația coronariană și cerebrală și care explică efectele favorabile ale stațiilor balneo-climaterice de acest profil;

- contribuții la explicarea mecanismului prin care unele medicamente sau alimente cresc aciditatea sucului gastric și produc ulcere sau hemoragii, precum și contribuții la elucidarea mecanismului prin care alte medicații scad secreția acidă, cresc concomitent circulația din mucoasa gastrică și vindecă ulcerele;

- contribuții la explicarea mecanismului prin care medicamentele folosite pentru tratamentul reumatismului cum ar fi aspirina, indometacinul, diclofenacul etc. produc ulcere sau hemoragii;

- contribuții privind mecanismul de acțiune al substanțelor diuretice (cum ar fi nefrixul, furantrilul); sau al substanțelor antiepileptice etc.”

